

La sessió es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Senyores i senyors diputats, bona tarda. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre el model de mobilitat sostenible, finançament i manteniment viari

300-00334/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el model de mobilitat sostenible, finançament i manteniment viari. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots, diputades. Consellera, li agraeixo també que avui hi sigui present i que hagi pogut mantenir aquesta interpel·lació. Sabem la situació en la que es troben amb els incendis, que s'ha de veure amb els alcaldes també aquesta tarda. I també aprofitem, doncs, per enviar una mostra..., enviem tot el nostre suport a aquelles persones que n'estan afectades. Especialment coneixem aquí a prop, a la meua comarca, el Baix Llobregat, a Gavà, un incendi que també està cremant prop del turó del Calamot.

Bé, fa pocs dies, el *30 minuts* va emetre un reportatge amb un títol que resultava prou explícit: *AP-7, al límit*, deia, i crec que resumeix molt bé una sensació que comparteixen milers de persones al nostre país. L'AP-7 està al límit, però no només de capacitat: està al límit de paciència ciutadana, està al límit de seguretat viària,

està al límit del seu manteniment i està al límit d'un model de mobilitat que fa massa temps que sabem que no funciona prou bé.

El reportatge posava imatges a una realitat que molta gent viu cada cap de setmana –retencions quilomètriques, accidents recurrents, vehicles pesants implicats en sinistres molt greus, serveis d'emergència amb dificultats per arribar-hi, dèficits de manteniment– i una sensació creixent que circular per l'AP-7 ha deixat de ser previsible i s'ha convertit massa sovint en incertesa, en tensió i en risc. Però això no ens ha de servir només per constatar el problema i fer la diagnosi, ens ha de servir per actuar, perquè el problema de l'AP-7 ni és nou ni és puntual ni es pot tractar com una suma d'incidències aïllades.

Consellera, no li vull parlar només de cues ni d'operacions sortida ni de si la gent arriba tard a la feina, a casa o a una cita mèdica, que també; volem parlar-li de seguretat viària, de sinistralitat, de transport pesant, de manteniment, de finançament, de model de mobilitat i de responsabilitat pública.

L'AP-7 s'ha convertit en una de les grans metàfores del nostre país, una infraestructura que havia de cosir Catalunya de nord a sud i que avui massa sovint funciona com una sala d'espera sobre rodes; una via que havia de garantir mobilitat i que el que genera és col·lapse, inseguretat, més emissions i frustració. I el més preocupant és que ens hi estem acostumant: ens hem acostumat als accidents recurrents, als camions implicats en sinistres, a retencions i a sentir allò de que una incidència a l'AP-7 és com si fos una fatalitat meteorològica, com si ha de ploure, i no ho és; és el resultat d'un model que ha arribat al límit, de decisions que no es van prendre a temps i d'una manca de planificació acumulada.

L'AP-7 està tensionada, al nostre entendre, per tres factors: l'increment del trànsit, especialment el del trànsit pesant; en segon lloc, la manca d'inversions suficients en manteniment, en seguretat i també en alternatives, i, en tercer lloc, l'absència d'una governança clara després de l'alliberament dels peatges, i aquest és el punt central. El problema no és només que s'aixequessin els peatges; el problema és que es va fer sense que al darrere hi hagués una estratègia integral del manteniment, de la seguretat, de la regulació del transport, de finançament i d'alternatives ferroviàries, sobretot.

Per tant, no ens sembla seriós reduir el debat a dir ara que potser ens vam equivocar quan vam dir allò de «fora peatges». El debat no és tornar tampoc nostàlgicament al vell peatge de barrera, que el que feia era penalitzar de forma indiscriminada la mobilitat quotidiana de molta gent treballadora. El debat és com governem una infraestructura crítica, com en regulem l'ús, com financem el seu manteniment, com en reduïm la sinistralitat i com fem que qui més impacte genera assumeixi més responsabilitat. Dit d'una altra manera, el problema no és que l'AP-7 sigui gratuïta, el problema és que ha estat gratuïta sense prou governança. I quan una infraestructura d'aquesta magnitud queda sense governança, els costos no desapareixen: es traslladen a la ciutadania, als serveis d'emergència, als municipis, al clima i, sobretot, com estem veient, a la seguretat viària.

L'informe del RACC, que no és precisament una entitat sospitosa de tenir una mirada, diguéssim, contrària al vehicle privat, sobre l'evolució del trànsit i sobre la sinistralitat a l'AP-7, també constata que la via està al límit, que la congestió s'ha estès més enllà del tram central, que el trànsit pesant hi té un pes molt elevat i que els camions tenen una participació rellevant en els accidents greus i mortals. Per tant, no parlem de percepcions, parlem d'un problema que és estructural.

I aquí hi ha un element que no podem esquivar, que és el del transport pesant. No es tracta, evidentment, de criminalitzar el sector. El transport per carretera –ho sabem– és essencial i hi treballen milers de professionals en condicions que sovint són prou dures, però precisament perquè és essencial ha d'estar ben regulat, controlat i planificat. No pot ser que l'AP-7 funcioni com el gran corredor gratuït del transport pesant de llarg recorregut mentre la ciutadania assumeix la congestió, la inseguretat i les emissions. No pot ser que continuem veient avançaments interminables de camions en trams que ja estan saturats, una ocupació indeguda de carrils i una via que absorbeix cada dia més camions sense controls suficients ni una estratègia real del traspàs de mercaderies cap al ferrocarril.

Per això li proposem mesures immediates i aplicables. Primera, limitar de manera molt més estricta els avançaments de vehicles pesants, especialment en trams i franges de més congestió i sinistralitat.

Segona, fer efectiva l'obligació de que els vehicles pesants circulin pel carril dret, amb controls reals i sancions quan calgui. En una via saturada, la disciplina de carril és seguretat viària.

Tercera, reforçar els controls sobre velocitat, sobre temps de conducció i descans, l'estat dels vehicles, els pneumàtics, la ITV, mercaderies perilloses i el compliment de la normativa laboral i de transport.

Quarta, millorar la gestió intel·ligent de la via: velocitat variable, informació en temps real, sistemes predictius, millor senyalització, retirada ràpida de vehicles avariats i millor coordinació entre tots els agents implicats.

Cinquena, exigir al Ministeri de Transports un pla extraordinari immediat de manteniment i seguretat per a l'AP-7. És de titularitat estatal, sí, però això no pot ser l'excusa perquè el Govern de Catalunya es limiti a dir que no depèn de nosaltres. No és la nostra competència, però sí la nostra incumbència. El Govern ha d'exigir, ha de negociar i ha de liderar.

I una sisena, obrir amb rigor el debat sobre una vinyeta o sobre un sistema de pagament per ús. No per recuperar, com deia, el vell peatge de barrera, no per castigar la mobilitat obligada de treballadors i de famílies. Parlem d'un sistema que sigui socialment just, ambientalment orientat i que sigui sobretot finalista, especialment vinculat al transport pesant, al llarg recorregut i a les emissions. Un sistema que ajudi a regular la demanda, que eviti que l'AP-7 sigui el corredor gratuït del trànsit pesat internacional, financi manteniment i seguretat i acceleri alternatives ferroviàries i de transport públic.

I una condició és imprescindible: que la recaptació, com deia, sigui finalista, que serveixi per a manteniment, per a seguretat viària, per a reducció de la sinistralitat, per a alternatives ferroviàries i per a compensació dels municipis afectats, perquè els municipis per on passa l'AP-7 suporten soroll, contaminació, fragmentació del seu territori, impacte paisatgístic, riscos i també pressió sobre la mobilitat local. Si una infraestructura genera costos sobre el territori, el territori també n'ha de rebre el seu retorn, amb pacificació de vies locals, amb pantalles acústiques, amb transport públic interurbà, camins escolars, connexions ciclistes, permeabilitat ecològica i restauració ambiental. En definitiva, allò que en diem «justícia territorial».

Ara bé, tot això ens porta també a una altra pregunta: qui ha de governar aquesta infraestructura? La ciutadania de Catalunya pateix cada dia les conseqüències de l'AP-7, però decisions centrals de titularitat, manteniment i inversió depenen avui de l'Estat. Per això és coherent plantejar també el traspàs dels trams estatals d'alta capacitat que travessen Catalunya, començant per l'AP-7. Però aquest traspàs no pot ser un regal enverinat; ha d'anar acompanyat d'una auditoria de l'estat real de la via, d'una memòria econòmica rigorosa, evidentment de recursos suficients, compensació pel dèficit inversor acumulat i calendari d'actuació. Un traspàs, sí, però no *low cost* –i d'això, consellera, ja en sabem una mica amb rodalies.

I deixi'm dir-li una cosa més. L'AP-7 no es resoldrà només amb asfalt ni només amb més carrils ni convertint el Quart Cinturó en una recepta màgica. Algunes actuacions puntuals, sí, poden ser necessàries, però una fugida endavant basada en més capacitat viària no és una estratègia de futur. No cal que li recordi el que és la mobilitat induïda. Si no parlem seriosament de mercaderies ferroviàries, no parlem seriosament de l'AP-7; és indestruïble una cosa de l'altra. Cal accelerar el Corredor Mediterrani de mercaderies, millorar els accessos ferroviaris als ports de Barcelona i Tarragona, reforçar terminals intermodals i apartadors per a trens llargs i fer possible que part del transport de llarg recorregut passi de la carretera al ferrocarril. No volem traslladar el col·lapse de l'AP-7 al ferrocarril, volem planificar bé el ferrocarril perquè deixi de col·lapsar l'AP-7.

Consellera, per això li formulem preguntes molt concretes. El Govern preveu aprovar un pla de xoc per reduir la sinistralitat a l'AP-7? Estendrà la prohibició d'avançaments de camions i l'obligació efectiva de circular pel carril dret als trams més perillosos? Quins controls específics sobre vehicles pesants es reforçaran? Quin calendari té per negociar amb l'Estat una vinyeta o un pagament per ús amb criteris socials i ambientals i, com li deia, finalista? Defensarà que part dels recursos vagin als municipis afectats? Plantejarà formalment el traspàs amb aquesta auditoria de recursos i compensació que li he plantejat? I quin calendari defensa per traslladar part del trànsit pesant cap al ferrocarril?

El que no podem fer és continuar governant l'AP-7 a cop d'accident, de retenció o de titular. Necessitem una política integral, que protegeixi la vida, reguli el transport

pesant, exigeixi responsabilitats a l'Estat, obri el debat de finançament amb justícia social, compensi municipis, impulsi mercaderies ferroviàries i entengui que la mobilitat del futur no pot consistir a posar cada vegada més vehicles a una autopista ja col·lapsada. El 30 *minuts* hi ha posat les imatges, el RACC hi ha posat les dades, el canvi climàtic ens hi posa el context. Ara el Govern hi ha de posar les decisions.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, la veritat és que agraeixo al Grup Parlamentari dels Comuns que plantegi aquesta interpel·lació, perquè crec que ens permet posar sobre la taula una qüestió que, des del nostre punt de vista, des del Govern i des del departament, s'ha de plantejar en un àmbit de reflexió; d'afrontar-ho, efectivament, però d'abordar-ho en profunditat i allunyat, doncs, de posicionaments, en fi –com dir-ho?–, molt tancats, no?, en un àmbit de reflexió i d'afrontar el problema. I deia «en profunditat» també perquè tots sabem que la mobilitat té molt a veure amb l'economia, també té molt a veure amb l'equilibri territorial, amb el territori del nostre país, i, per tant, des d'aquesta perspectiva s'ha de tractar també, des de la perspectiva de país. I, per tant, agraeixo aquest marc d'interpel·lació i de moció posterior.

És veritat que la setmana passada, a més a més, precisament a pregunta a la sessió de control per part de la presidenta del seu grup parlamentari, el president Illa va proposar precisament aquesta reflexió sobre si caldria o no..., o la reflexió posterior, no?, a l'aixecament dels peatges o l'eliminació dels peatges. Jo els diria que aquesta és una reflexió rellevant, però no hi té a veure si tornem o no a un model efectivament passat i antic, sinó com garantim que en el futur Catalunya pugui disposar d'una font de finançament estable per al manteniment d'aquestes pròpies vies d'alta capacitat, u, i dos, com, a més a més, es pot reforçar el transport públic. Per tant, com vostè deia, algun tipus de finançament –pagament per ús– finalista, per al manteniment i

per al foment del transport públic. Per tant, aquesta és la qüestió de fons. I, des d'aquest punt de vista, el punt de partida, voldria respondre a les diferents qüestions que m'ha traslladat.

Crec que en la diagnosi d'aquesta situació, a més, compartim més coincidències de les que potser pot semblar aparentment. Efectivament, des de que es van aixecar els peatges, varen començar a aparèixer amb el temps dubtes sobre la sostenibilitat d'un model d'autopistes gratuïtes. Ho diuen, de fet, estudis tècnics que s'han anat elaborant aquests últims anys. Tenim tres problemes evidents: el primer, no hi ha prous recursos per mantenir adequadament la xarxa; segon, des dels pressupostos públics, siguin estatals, siguin del Govern de la Generalitat, any rere any s'ha d'assumir tota la despesa de manteniment sense cap ingrés associat, i tercer, no tenim cap font estable que permeti, al mateix temps, que tot això ens ajudi a finançar el transport públic.

Aquest diagnòstic es fa especialment visible i evident, efectivament, a l'AP-7, que és la gran columna vertebral de transport per carretera de mercaderies, també de cotxe privat, però de mercaderies també, i que efectivament està arribant al límit de la seva capacitat. Les dades ens confirmen aquesta pressió. Els quinze mil camions diaris per la Jonquera o els 35.000 vehicles pesats que circulen pel Vallès creen efectivament..., sense estigmatitzar, però és evident que creen una tensió que no és suportable a llarg termini ni des del punt de vista de la seguretat viària ni des del punt de vista del propi manteniment de la via.

Com sigui, com els deia, la resposta a aquest diagnòstic no pot ser tornar als peatges tradicionals de l'AP-7 o la C-32 abans de la seva supressió. La proposta que plantejem des del Govern, com a inicial, en tot cas, seria més assimilable al model de vinyeta, similar al que ja està funcionant en països com Àustria, com Suïssa, com Eslovènia, que a través d'una quota anual permeti circular per totes les vies d'altres capacitats amb opcions específiques per a vehicles per dia, setmana o mes, amb criteris també vinculats al tonatge o a les emissions. Per tant, diferents criteris que podrien gravar aquest pagament per ús, en tot cas.

És interessant, en aquest sentit, també mirar el model del País Basc, que potser és aquell model que tenim més proper, que ens hi podríem assimilar i que es planteja

per al conjunt de l'Estat. Perquè, en tot cas, es fes el que es fes, sí que això hauria de ser replicable a la resta de l'Estat; el que no seria assumible seria un model només pensat per a Catalunya, hauria de ser replicable a la resta de vies d'alta capacitat de tot l'Estat. En aquest cas del País Basc, les diputacions forals basques, que són les titulars de les autopistes, mantenen peatges a moltes de les seves autopistes, però no pas com un sistema temporal per amortitzar-ne la construcció, sinó precisament com un sistema per finançar-ne el manteniment. No la construcció, sí el manteniment; també les ampliacions i també la modernització constant de la xarxa. I el resultat en aquests moments és una xarxa viària d'alta capacitat en un estat de conservació òptim. Per tant, aquest també podria ser un mirall, un model que funciona a pocs quilòmetres d'aquí i que ja es va establir amb una lògica totalment diferent de la que teníem aquí a Catalunya abans del 2021.

Per tant, objectiu: una font estable de finançament per mantenir la xarxa i per finançar el transport públic i, per tant, que els recursos es reparteixin entre manteniment, noves infraestructures i també explotació de metro, de rodalies i d'autobusos. Ens sembla que aquesta és una idea profundament progressista, perquè ens permet aprofitar la utilització de la xarxa d'alta capacitat per fer possible o anar fent possible opcions de mobilitat col·lectiva de qualitat.

Com li deia, val la pena també tenir present que aquest no és un debat només que hem de circumscriure a l'àmbit català, ni tan sols espanyol. La normativa europea ens marca també un horitzó d'aquí al 2032 a través del qual els vehicles pesats hauran d'anar evolucionant cap a sistemes de pagament per quilòmetre recorregut, mentre que els turismes podran continuar amb un model de vinyeta anual. Per tant, Catalunya, de fet, tampoc estaríem inventant res. Veurem què en surt, d'aquest debat, però tampoc estaríem inventant res, sinó que estaríem avançant a una tendència que en aquests moments ja es viu en l'àmbit europeu.

Crec que també és important que tinguem present que més de la meitat de les vies d'alta capacitat del país són de titularitat estatal. Com vostè deia, això no obsta ni que puguem iniciar aquesta reflexió ni que puguem treballar-ho amb el Govern espanyol ni que puguem articular, com ja s'està fent a través de les encomandes de gestió o a través del consorci d'inversions, doncs, elements que ens ajudin

precisament a millorar en aquesta governança que vostè també assenyalava. Si Catalunya apliqués un sistema de vinyeta només a les carreteres de la Generalitat, com li deia, construiríem un sistema incoherent que ens perjudicaria també com a territori i, precisament, els usuaris que volem protegir.

Per això pensem que la proposta que estudiem i que..., en fi, estenc la mà a tots els grups parlamentaris que vulguin unir-se a aquesta reflexió, exigeix sí o sí un acord, un consorci entre la Generalitat i l'Estat. Actuar bé, de manera eficient i justa, exigeix aquesta cooperació institucional i, com saben, estem absolutament convençuts que aquesta col·laboració és la millor manera d'arribar a acords i avançar en aquesta via de progrés.

Per tant, encomandes, com li deia, és un pas endavant per a la millora d'una xarxa que no és de titularitat, però sí que a través d'aquestes encomandes, que es varen iniciar amb el Govern anterior d'Esquerra Republicana i que hem anat desenvolupant, doncs..., ens permeten fer els projectes constructius i executar obres en vies que no són de titularitat. I, en aquest cas, tenim aquesta encomanda inicial de 250 milions d'euros per tal de millorar alguns accessos. Són disset actuacions de millora de connectivitat de l'AP-7, principalment, també de l'AP-2, que si volen després puc detallar, però en qualsevol cas crec que n'hem parlat també en d'altres ocasions. Per tant, encomandes, consorci d'inversions, l'empresa vinculada al consorci per poder controlar les inversions com l'ampliació de carrils, tercer carril, quart carril al Penedès, a Terres de l'Ebre o Vallesos. Per tant, jo crec que ja són eines que ens ajuden a avançar en aquesta governança sobre una via que no és de titularitat.

I, finalment, sobre la seguretat viària, en aquest minut i mig, i després ho puc ampliar. Vostè em deia si s'estan fent algunes actuacions. Les actuacions que es facin en la regulació i fluïdesa del trànsit, i amb aquestes limitacions que hi pugui haver, s'han de fer a través del pla de seguretat viària. Precisament dimarts el Govern aprovava el pla de seguretat viària d'aquest 2026, on es contempen algunes d'aquestes estratègies per millorar la fluïdesa del trànsit a l'AP-7 en particular i en vies d'alta capacitat. N'hi pot haver d'altres que anem incorporant, però ha de ser a través d'aquesta planificació.

Fixi-s'hi, li posaré un exemple, a més a més, finançat amb fons europeus, d'actuació feta sobre l'AP-7 i l'AP-2, també. Són aquests arcs que precisament controlen..., un quilòmetre abans d'alguns antics peatges, precisament, controlen el pas de camions, els tacògrafs, i en el pas d'aquests arcs es detecten hores de descans, es detecta fins i tot el pes de mercaderia, tipologia de mercaderia a través del tacògraf, i, si es detecta alguna mínima irregularitat, s'encenen uns llums lluminosos que obliguen el camió a parar-se en aquest peatge. Què ens permet això? Abocar els recursos que tenim de Mossos d'Esquadra amb un filtratge previ. Un projecte que s'ha desenvolupat des de la direcció general però en aquests moments s'ha traspassat al Servei Català de Trànsit precisament per ajudar al control d'aquest trànsit pesant.

Crec que li he respost pràcticament totes les preguntes. En qualsevol cas, si no, doncs, ara m'ho diu, i a la rèplica ho ampliarem.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bé, consellera, efectivament, li agraeixo la resposta, però permeti'm insistir en una idea. No n'hi ha prou, tampoc, amb reconèixer que hi ha un problema –és evident, i això així ho ha fet–, sinó que ja fa dies que es reconeix que hi ha un problema a l'AP-7, però no és només el Govern, no només ho estem posant avui sobre la taula els Comuns: ho reconeix el departament, ho reconeix Trànsit, ho reconeixen sobretot els usuaris i usuàries i ho reconeixen també els municipis i ho reconeixen també els serveis d'emergència.

I, com deia a la meva intervenció, la qüestió és què fem ara. Si la resposta fos només estudiar-ho tot, doncs, arribaríem tard i, per tant, celebro algunes de les qüestions que ja ens ha dit: sobre la reflexió sobre la vinyeta, el fet de que aquesta sigui finalista, també li deia jo que tingui també criteris..., que es faci amb criteris socials i ambientals.

Ens ha insinuat una qüestió que era..., diguéssim que me la temia, que és que de vegades..., i celebro que no hagi estat la primera resposta i la resposta més

automàtica, però que més capacitat viària sabem que tampoc és la solució. L'AP-7 no necessita només asfalt, sinó, com hem parlat, més governança, més seguretat, més manteniment. Recordo la teoria de la mobilitat induïda, que no és cap ocurrència ecologista, és una evidència coneguda en la planificació del transport. Si ampliem la capacitat viària sense el canvi de model de mobilitat, sovint el que fem és atraure més trànsit i, en el cas de l'AP-7, doncs, evidentment, serien més cotxes i més camions.

Cada deu per cent, consellera, d'ampliació viària pot induir aproximadament entre un cinc per cent a curt termini i un deu per cent més de trànsit en termes de vehicles per quilòmetre recorreguts. És evident, doncs, que cal millorar alguns enllaços i fer alguna ampliació de carrils, alguns accessos o alguna senyalització, carrils d'incorporació, punts crítics, alguna sortida més, manteniment i retirada ràpida d'incidències. Però una cosa, com li deia abans, és actuar sobre punts concrets per qüestions de seguretat i una altra de molt diferent és que l'ampliació de carrils fos la gran solució estructural.

Per nosaltres la gran solució estructural, que no s'hi ha referit, és una altra: les mercaderies ferroviàries. Hi insistim, no es tracta de criminalitzar el transport per carretera. Es tracta de no fer descansar tot el sistema logístic del nostre país amb una autopista que ja està prou saturada. Es tracta de que tot allò que pugui anar per tren, especialment quan es tracti de llarg recorregut, quan sigui activitat portuària també, i, a més, amb aquells fluxos industrials que coneixem, no hagi d'anar necessàriament per carretera i pugui anar per ferrocarril. Per això quan parlem del corredor del Mediterrani parlem de capacitat real, de terminals intermodals, d'apartadors ferroviaris, de connexions ferroportuàries, de mercaderies de llarg recorregut i de solucions als colls d'ampolla que tenim al Camp de Tarragona.

Si el ferrocarril no és fiable, competitiu i prou dimensionat, les mercaderies, evidentment, tornaran a la carretera. Podrem ampliar carrils, podrem millorar seguretat, podrem cobrar vinyetes, però ja els hi tindrem, i si no és en una carretera els tindrem en una altra. I si les mercaderies tornen a la carretera l'AP-7 continuarà absorbint les conseqüències d'un model que seguirà mal planificat.

Sobre la vinyeta o el pagament per ús, com deia, perfecte. Obrim el debat, em sembla bé. Fem-ho bé, no com aquesta rectificació nostàlgica de «fora peatges», sinó com una eina per regular el trànsit i, sobretot, per impulsar aquestes alternatives ferroviàries i compensar els municipis.

I també volem insistir en el traspàs. Les encomandes són un primer pas, el consorci d'inversions..., però és coherent també reclamar que les vies d'alta capacitat que transcorren per Catalunya puguin ser gestionades des de Catalunya.

I acabo, consellera, i li demanem alguns compromisos concrets. Primer, calendari per a una regulació més estricta dels vehicles pesants a l'AP-7.

Segon, ampliació de les restriccions d'avançament de camions i control efectiu del carril dret.

Tercer, el pla de xoc de control sobre vehicles pesants, especialment en trams de més sinistralitat i en transport de mercaderies perilloses, i ja me n'ha fet una avançada. Quart, negociació... Per l'esquerra, no per la dreta. *(L'oradorriu.)*

Quart, negociació immediata amb l'Estat per a un pla extraordinari de manteniment, seguretat i gestió d'incidències.

Cinquè, una proposta catalana de vinyeta o pagament per ús amb aquests criteris que li deia, socials, ambientals i finalistes.

Sisè, pla de retorn territorial per als municipis afectats per l'AP-7.

Setè, proposta de traspàs de la via amb recursos i compensació del dèficit inversor acumulat.

I vuitè –i això ho volem subratllar especialment–, impuls real del Corredor Mediterrani de mercaderies, del transport ferroviari de mercaderies, amb un calendari, amb inversions, amb terminals intermodals, accessos ferroportuaris, apartadors i uns objectius mesurables de reducció del pes de camió de llarg recorregut sobre l'AP-7.

Governar, evidentment, no és fer la recepta de sempre, sinó que és entendre que el model ha arribat al límit i que calen alternatives. I aquesta és la posició dels Comuns, ni resignació davant del col·lapse ni barra lliure a l'asfalt: seguretat, regulació,

manteniment, finançament just, retorn territorial, traspàs amb recursos i, sobretot, canvi modal. Menys dependència de l'AP-7 i més mercaderies al tren.

I un recordatori: qualsevol actuació del Govern, i més en matèria de mobilitat, ha de tenir sempre en qüestió o ha d'entendre que ens trobem en una situació de canvi climàtic i, per tant, totes les solucions que es prenguin han d'anar destinades a reduir els efectes d'aquest canvi.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fer la rèplica té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, permeti'm que insisteixi en la idea que, més enllà de la diagnosi, el Govern no s'ha quedat aturat davant d'aquest problema. De fet, l'hi apuntava en la primera intervenció, que hem treballat per crear aquest organisme compartit entre l'Estat i la Generalitat per gestionar aquelles inversions estatals en vies o en infraestructures de titularitat estatal a Catalunya. Un consorci o una societat mercantil que ens permetessin, primer, decidir prioritats, supervisar i executar els projectes de manera conjunta. La fórmula jurídica que s'havia previst inicialment, com vostès saben, no va tirar endavant al Congrés, però la idea continua viva, ara amb una societat mercantil que té unes funcions similars. Mentrestant, el seguiment que estem fent ara es fa a través de la Comissió Bilateral d'Infraestructures Estat-Generalitat, que és l'espai previst on, de manera periòdica, doncs..., la revisió de l'estat de les obres i dels compromisos pendents.

Em plantejava l'àmbit..., o em contraposava, no?, el transport per carretera i l'àmbit ferroviari. El parer del Govern, l'hi deia ara, és..., des del nostre punt de vista és compatible. Que el transport de mercaderies es traslladi progressivament cap al tren, en línia amb els objectius també que tenim marcats en l'àmbit europeu, requereix també un exercici de realisme i d'honestedat, i encara que multipliquem els trens de

mercaderies, que estem impulsant el Corredor Mediterrani segons el calendari previst, això ens resoldria una part del problema, no el problema en el seu conjunt.

Mirin, vint trens diaris equivalen aproximadament a mil camions, i amb les xifres que els hi he donat en la primera intervenció, de desenes de milers de vehicles cada dia..., és evident que el ferrocarril hi ajuda, és evident que l'hem d'impulsar, és evident que hem de complir més els objectius europeus, però no elimina per si sol la pressió de la xarxa viària que tenim en aquests moments.

Per això cal invertir alhora. Per això li deia que no està contraposat, és complementari, el Corredor Mediterrani, les terminals logístiques com la de Vilamallà o la de la Llagosta, i continuar ampliant i modernitzant la xarxa de carreteres. Per tant, el transport per carretera continuarà tenint un paper durant molts anys, mentre es vagi fent aquesta transició.

I li deia també que en l'àmbit de les infraestructures, efectivament, nosaltres, més enllà del manteniment i de la millora, sí que pensem que s'hi ha d'incloure la reclamació, per exemple, del tercer carril entre Vila-seca i Ulldecona; exigir el desdoblament complet allà on encara no s'ha acceptat –el cas de Maçanet-Tordera–; seguir avançant en els convenis que ja tenim signats en aquests moments; la pacificació del Maresme, nous accessos a la C-32; els enllaços que li deia, els nous i els que millorem de l'AP-7 i de l'AP-2, set de nous, deu de millora, que en aquests moments ja estan en fase de redacció. Per tant, continuem impulsant. Més l'eix Pirinenc i..., més altres actuacions de seguretat i de modernització.

Tot això s'emmarca en el programa d'encàrrec d'actuacions que vàrem ampliar recentment fins al 2034, però que s'executa ja des del 2026, i que ens permet també actuar en l'àmbit d'infraestructures.

Per tant, jo li diria, per resumir aquest bloc: jo crec que la solució passa per tres elements. Com li deia, millora i ampliació d'infraestructures; pagament per ús per al manteniment i per al foment del transport públic –per tant, efectivament, amb una afectació..., ara no em surt la paraula..., final, finalista–, i, finalment, la regulació en el trànsit. Com li deia, el 2026 hi ha algunes mesures. Les que puguem treballar conjuntament es poden incloure en la següent planificació, però algunes ja hi estan incloses, com li deia; fins i tot alguns models vinculats a la intel·ligència artificial, que

ens ajuden a predir els fluxos, i, per tant, ens ajuden també en termes de seguretat viària. Per tant, aquests són els tres elements que crec que ens han d'ajudar a abordar la solució final.

I, finalment, per fer un apunt també de quantitats. Des del 2011 al 2020, en aquesta dècada, pràcticament en la xarxa de titularitat de la Generalitat no hi va haver recursos per al manteniment; pràcticament nul, el manteniment que es va fer a la xarxa viària. Això vol dir que la desinversió acumulada en aquesta dècada va ser de 352 milions d'euros no invertits a la xarxa viària catalana.

Els estudis tècnics ens diuen que com a mínim s'han d'invertir cada any 47 milions d'euros per tenir una xarxa viària –li parlo dels sis mil quilòmetres titularitat de la Generalitat– en condicions. I per revertir aquesta situació hem aprovat el nou contracte, gràcies també als nous pressupostos, de ferms sostenibles per al període 26-29, amb una inversió total de 248 milions d'euros en quatre anys.

Per tant, crec sincerament, doncs, que, gràcies a aquests recursos, tenim en compte o tindrem un bon nivell de conservació de la xarxa catalana, i crec que tenim ben diagnosticats els tres elements, com li deia, per a la millora de les vies d'alta capacitat.

Obro el debat a tots els grups parlamentaris. I gràcies novament per la interpel·lació. Gràcies.

El president

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política turística. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Laure Vega. (*Remor de veus.*) No? (*Veus de fons.*) Ah. Ah, sí, perdonin.

Interpel·lació al Govern sobre l'educació en el lleure

300-00339/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'educació en el lleure. (*Veus de fons.*) Gràcies, consellera. És presentada pel Grup Parlamentari

d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Ja m'estaves preocupant. Dic: «A veure si...». Si hem de parlar de turisme, en parlem-ne també, eh?

El president

Vinga.

Jordi Albert i Caballero

Bé; doncs gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tothom. Sabeu que a Catalunya és bon dia tot el dia; per tant, bon dia. Consellera, li volem fer aquesta interpel·lació. Ens ha espantat una miqueta, el president de la cambra, demanant que parléssim de turisme, però també ho podríem fer, no hi hauria problema, però nosaltres vam presentar aquesta interpel·lació per focalitzar sobre una qüestió central. No volem parlar del lleure educatiu en tota la seva extensió, no entrarem en les diverses qüestions d'aquest sector, sinó que ho volem focalitzar precisament en com aconseguim també que aquelles experiències o iniciatives a nivell municipal poden ser extrapolables a tot el país, a tota Catalunya. Per tant, creiem que un intercanvi d'opinions amb el Govern de la Generalitat i amb el seu departament per trobar els mecanismes per fer-ho possible pot ser molt interessant, i d'aquesta manera també a veure quines solucions podem aportar.

De fet, el que volem és, precisament, doncs, establir aquest diàleg, i fer-ho just ara que s'acaben d'aprovar uns pressupostos de cara també a preparar tota la base documental i tota la informació que es requereixi per tal de fer possible el que nosaltres li volem proposar avui amb aquesta interpel·lació.

De fet, volem parlar dels casals d'estiu i volem parlar també de les colònies. De fet, estem ara mateix amb una alerta per incendis, i, per tant, hi ha moltes cases de colònies que estan ara mateix afectades, perquè per la prevenció de riscos, doncs, han d'estar o bé tancades o no hi poden arribar les persones que s'hi haurien

d'allotjar, i, per tant, tenim també una afectació molt clara en l'àmbit del sector del lleure.

I crec que també és bo que donem aquesta confiança, que tinguem un sector del lleure fort. Les entitats del lleure tenen una tasca principal i creiem que d'un profund reconeixement per part de totes i tots nosaltres. Són imprescindibles, les entitats del lleure educatiu, per tal de desenvolupar també cognitivament l'aprenentatge dels nostres infants i dels nostres joves, i, per tant, des d'aquest punt de vista, són una peça clau. I ara mateix ho estan passant malament i, per tant, és important també que enviem un missatge de suport i de solidaritat a totes les entitats del lleure davant l'afectació evident que estan tenint durant aquests mesos d'estiu, i que ja fa uns mesos també que l'estan tenint per altres qüestions.

Però, d'altra banda, hem de posar la mirada també en els infants, i, per tant, hem de posar la mirada també en els joves, i hem de posar la mirada també en els valors que es transmeten en els casals d'estiu. Per alguns és com una continuïtat de l'any educatiu; per d'altres, en canvi, és una oportunitat de conèixer nous amics, d'establir noves relacions, d'obrir nous horitzons, de conèixer nous mons.

Jo em quedo amb aquesta segona part. Crec que és molt important també donar un valor afegit als casals d'estiu i a tot el procés de socialització que això comporta. Normalment els nostres infants i joves estableixen relacions amb persones diferents de amb les que han tingut contacte durant tot l'any. Hi estableixen una relació que en moltes ocasions és duradora en el temps i que els hi permet també ampliar la seva mirada respecte a la societat que els envolta. I això és un valor molt important, i molt més en la societat actual.

Però, d'altra banda, també veiem que hi ha una problemàtica, i la nostra secretària general, en un article publicat just aquesta setmana, l'Elisenda Alamany, ho apuntava bé respecte a la ciutat de Barcelona. L'article es titulava «Una ciutat, dos estius»; doncs jo faré una..., el parafrasejaré i diré: «Un país, dos estius». Tenim infants i joves al país que poden gaudir dels casals d'estiu, que hi poden anar, que poden tenir aquell aprenentatge, aquella relació. Casals d'estiu, àmbit educatiu, àmbit esportiu, àmbit cultural..., de tots els àmbits; en coneixem moltíssims al llarg del país, moltes entitats que es mobilitzen per preparar aquests casals d'estiu. Però

després tenim una altra part de moltes famílies i de molts infants i molts joves que no poden tenir aquesta oportunitat i que no poden gaudir d'aquesta oportunitat.

Per exemple, a la ciutat de Barcelona. A la ciutat de Barcelona, l'any 2024, perquè són les darreres dades amb les quals podem tenir un cert contrast, es van dotar 360.268 places de casals d'estiu. D'aquestes, 22.252 estaven subvencionades, arribant a un total que podia superar els vint mil infants i joves. Vint-i-dos mil dues-centes cinquanta-dues amb relació a 360.268. És evident, no?, que hi ha aquí un cert desequilibri.

D'altra banda, si ens referim, per exemple, al programa «L'estiu és teu», de la Generalitat de Catalunya i del seu departament, que té a veure precisament amb les cases de colònies i, per tant, amb les colònies d'estiu, 3.172 places i 347 subvencions –3.172, 347. Crec que el diferencial és clar.

Després tenim algun exemple que també ens pot anar bé, perquè crec que també és indicador de com una política pública pot ajudar, precisament, a fer que sigui igual per a tothom, i que un bon servei sigui un servei universal i que tothom hi pugui accedir. Quan el Govern Aragonès va implementar la gratuïtat de l'I2, l'any 2022, el percentil de famílies amb la renda més baixa, el Q1, el quartil més baix, hi tenia un accés del 27,9 per cent; és a dir, el 27,9 per cent d'aquestes famílies anaven a una escola bressol. Després de la implementació de l'I2, aquest percentatge es va incrementar fins al 41,9 per cent. Per tant, és evident que hi havia una barrera econòmica.

Però, d'altra banda, també hi ha dades que crec que són importants que tinguem en compte. Aquest creixement no es va donar en aquelles rendes que no formaven part del quartil més baix, sinó que formaven part del quartil segon o tercer, és a dir, immediatament superior, que estaven fora de les ajudes públiques o del suport públic i que, en canvi, tampoc tenien suficient renda com per poder executar aquesta despesa de les escoles bressol. Aquí el diferencial era menor. Ho dic també per les polítiques de tarifació i d'ajudes, que moltes vegades el llinar és molt estret, entre qui hi pot accedir i qui no hi pot accedir.

Esquerra Republicana a Barcelona ha presentat una proposta, i, de fet, es va aprovar en el Ple de l'Ajuntament, d'una bonificació universal. Aquesta és la proposta que

nosaltres volem posar avui damunt la taula i sentir-ne el seu parer, consellera. Una bonificació universal que arribés al cinquanta per cent de les despeses generades pels casals d'estiu –en aquest cas, la mitjana d'un casal d'estiu a Barcelona són els sis-cents euros, per tant, estaríem parlant d'un màxim de 350 euros, per tant, superant una mica aquest cinquanta per cent– i que permeti arribar-hi a tothom. Al ser universal, tots els infants i joves que siguin susceptibles, que estiguin dins d'aquest univers per poder accedir a un casal d'estiu, doncs, hi podrien optar. I, d'altra banda, mantenir aquestes ajudes també per a les rendes més baixes, perquè, si no, no seria suficient tampoc perquè poguessin participar en aquestes en igualtat de condicions en els casals d'estiu de la ciutat.

Creiem que aquesta és una proposta que no pot..., que ha de ser extrapolable també a d'altres municipis del país. I, a més, creiem que ha de ser una proposta que ha d'anar acompanyada per part del seu departament per ajudar els municipis del país a que puguin també donar suport, en base als seus preus públics i en base a les seves pròpies taxes, al mateix que està fent l'Ajuntament de Barcelona. És a dir, perquè un ajuntament com el de Barcelona, que té capacitat econòmica per fer-ho, no generi una desigualtat respecte a la resta del territori.

I, des del punt de vista republicà i de justícia social, és molt rellevant que la mida del municipi no sigui un condicionant ni un determinant per evitar que infants d'altres municipis o joves d'altres municipis tinguin les mateixes oportunitats que sí que tindran els infants i joves de Barcelona a partir de l'any 2027.

Per tant, aquesta és la proposta. I ens agradaria poder-ho treballar, i poder-ho treballar seriosament, analitzant bé totes les vies de finançament i tota la capacitat econòmica per poder-ho fer possible. Però, a més, també amb un acompanyament clar de quins són els principals actors, que són les entitats, les entitats de lleure educatiu, esportives, culturals, però també –i molt important– els municipis, que són els qui també articulen tota aquesta xarxa de casals d'estiu arreu del país. De fet, no tenim dades que referenciïn el nombre d'infants i joves que formen part d'aquests casals d'estiu. No les tenim, però seria rellevant i important que les poguéssim arribar a tenir, i d'això li vull posar damunt la taula si des del seu departament poden treballar també un cens en aquest sentit.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara de la consellera, i té la paraula l'honorable Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Moltes gràcies, diputat, per aquesta interpel·lació i per posar, doncs, aquest tema sobre la taula. Miri, diputat, jo ja porto dos anys en política, ja vaig agafant una mica d'experiència, i una de les principals lliçons que jo he extret aquests dos anys és combinar o tenir el punt just de mantenir la il·lusió i mirar enrere i veure el que has avançat amb la frustració que et genera no poder haver avançat més ràpid en allò que saps que has d'avançar. I crec que aquesta interpel·lació ens dona un bon punt en allò que m'hagués agradat avançar més ràpid, i celebro, diputat, que feu aquesta proposta de veure com ens podem posar a treballar.

Perquè som conscients que en la infància a Catalunya tenim un repte molt important, i, a més, com que ara estem en aquesta onada de calor i en aquestes dates crec que és un bon punt també per recordar que els reptes també s'eixamplen durant l'estiu. De fet, hi ha evidència científica que corrobora que la bretxa socioeducativa augmenta durant els mesos d'estiu. Si fem un examen al juny i veiem les competències lectores, les competències en matemàtiques, i tornem a fer el mateix examen als mateixos nens al setembre, què veurem? Que els nens i nenes de més renda baixen una mica, tots baixen, perquè estan una mica més despistats, però baixen molt poquet, i, en canvi, els de menys ingressos familiars perden molt més. La bretxa socioeducativa s'eixampla a l'estiu.

I per què s'eixampla? Perquè els nens que venen de famílies amb més recursos tenen capacitat de tenir activitats, de nodrir..., d'anar als casals, a les colònies, als esplais, de fer amics, d'anar-se'n de vacances, d'anar al poble, de jugar. Els nens, ara mateix, a Catalunya, de menys recursos aquestes setmanes estaran tancats a casa passant calor i veient la tele, amb sort. I això és una realitat que ens interpel·la i és, a més, una realitat que hem d'aconseguir canviar, no només per al benestar d'aquests infants, sinó perquè el futur de Catalunya se'n va amb això. Perquè també

hi ha molta evidència científica que invertir en infància, donar oportunitats, és el que construeix societats riques, cohesionades, amb emprenedors, amb emprenedores, amb idees, amb noves empreses, amb bons professionals. Si no fem això, si no aconseguim acompanyar la infància més vulnerable, realment ens estem..., de fet, el terme aquest a la literatura acadèmica, no?... els Einsteins i les Maries Curie que ens estem deixant enrere perquè no som capaços de donar una trajectòria, un impuls a tots aquests infants. No ens ho podem permetre –no ens ho podem permetre.

I, per tant, doncs, celebro aquesta iniciativa i aquesta reflexió. I per fer això, què necessitem? Necessitem establir una governança per veure com impulsem aquests infants en l'accés a tot aquest lleure educatiu. Això és una de les moltes coses que s'han de fer, però aquesta seria una de molt important.

I, a més, celebro la seva interpel·lació perquè també ha posat sobre la taula una atenció que està present en moltes polítiques públiques que no està resolta. Concentrem els recursos en fer-ho gratuït però per a uns pocs o ho fem..., o reduïm el preu en capes més altes de la població? Doncs jo crec que aquí hem de fer segurament les dues coses per assegurar-nos que les ajudes no es concentren només en l'extrema vulnerabilitat, sinó que també arriben a les classes mitjanes i treballadores, que també necessiten que els ajudem a sufragar el cost de la vida. Però també és veritat que hem de ser conscients que si només fem això, si només en reduïm el preu, hi haurà tot un conjunt d'infants més vulnerables que no podran ni pagar el preu, per molt reduït que sigui. Llavors, aquí hi hem de donar un tomb. Hem de fer això també amb més anàlisi i amb més dades i amb més rigor.

I també hi ha una altra reflexió, que aquesta potser és més complexa, però ja que tenim ara potser un any per posar-nos en aquesta mirada i amb un compromís, entenc, que va en aquesta línia de mobilitzar o identificar els recursos que puguem posar en això..., hi ha una altra reflexió, potser més complicada, que és que el sistema públic a Catalunya no redueix prou les taxes de pobresa infantil. Això és una qüestió que també hem posat sobre la taula en diferents ocasions. I això també té a veure amb com dissenyem la política pública i com es mesuren les taxes de pobresa infantil, perquè al final les taxes de pobresa infantil mesuren molt els calés que té la població a la butxaca. Llavors, si tota la política pública va a reducció de preus i

beques –beques menjador, beques de suport educatiu, reducció de preus–, és meravellós, és fantàstic, però no es reflecteix en les dades de pobresa infantil.

Llavors, una tercera via, però, com dic, això és una reflexió per explorar, és aprofitar el potencial de les prestacions socials. L'ingrés mínim vital i la renda garantida tenen i tindran complements d'infància reforçats. Potser també es pot fer un complement per sufragar o compensar les despeses en l'àmbit del lleure educatiu i que això es pugui, diguéssim, fer servir per establir aquests serveis amb un sistema quasi universal. Recordem també que el complement d'infància de l'ingrés mínim vital podria arribar pràcticament al cinquanta per cent de les famílies amb fills a càrrec. Vull dir, no és una proposta concreta, és un inici d'una conversa on crec que tenim espai per recórrer, per explorar-ho.

I en aquesta línia, doncs, també celebrem aquest avenç a l'Ajuntament de Barcelona. Crec que també la resposta anava en aquesta línia, la resposta de l'ajuntament de dir: «Escolta, sona bé, és una bona proposta. Acabem d'aprovar uns pressupostos, veiem com en el futur podem encabir això, però necessitem una mica d'espai, de recursos i de trobar la manera òptima de traslladar això a la política pública.»

Llavors, aquesta seria, diguéssim, la meva resposta. Comparteixo profundament la necessitat d'avançar i fer aquest avenç important que arribi al màxim nombre de persones possible. Comparteixo i estic totalment d'acord amb la importància del lleure educatiu i de l'educació en el lleure a Catalunya. De fet, jo crec que reflexionem poc que tenim una joia de la corona en l'ecosistema del lleure a Catalunya, no només com a motor d'educació en valors, en enfortir tot allò que ens uneix, tota aquesta també..., la nostra cultura, la nostra llengua, la nostra manera d'entendre el món, construir comunitats, construir i enfortir societats. Tenim una eina meravellosa i jo crec que poc reconeguda socialment i poc estructurada.

Per això també, precisament, hem volgut impulsar l'estratègia del lleure educatiu que avui ja és una realitat. I quan ho comentava amb les entitats del lleure, doncs, també els hi feia aquesta reflexió, que per nosaltres ha estat important fer aquest pas en plasmar totes aquestes idees en l'estratègia de lleure i que crec que a nivell de societat hem de reflexionar i ho hem de posar molt més en valor entre tots. I no només per la història, tan rica, que tenim a Catalunya, sinó sobretot perquè, si mirem

cap al futur, jo crec que en vint anys, si mirem enrere, ens adonarem com el lleure educatiu ha estat una de les eines més potents de política pública.

I per què dic això? Perquè tots sabem que estem enmig d'una revolució digital immensa. La intel·ligència artificial ja està fent coses millor que el que fem nosaltres, però si hi ha una cosa que la intel·ligència artificial mai podrà substituir són precisament els valors que s'eduquen en el lleure educatiu, la capacitat d'empatia, de mobilitzar equips, de gestionar el conflicte, d'animar, de treballar plegats, de pensar de manera creativa com t'enfrontes i com resols un repte quan estàs al mig del bosc i no trobes el que has de fer servir per a alguna cosa.

Necessitem espais, necessitem enfortir tots els espais de cohesió. Necessitem tots aquells espais possibles per reforçar aquests valors, aquestes habilitats dels nostres infants. Ho necessitem per a tots. Aquesta visió, aquest objectiu d'universalitzar el lleure em sembla meravellós, però per poder universalitzar-lo també hem de ser conscients que diferents grups poblacionals necessiten diferents intensitats. I també necessitem, doncs, que li arribi realment a tothom i dissenyar la política pública perquè realment arribi a tots els nens i nenes i joves de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Bé, consellera, doncs, em sembla que ho tenim bastant ben encaminat, no?, per poder-ho treballar. Per tant, serà qüestió de posar-nos-hi i començar a fer feina. Així que l'emplaço, i espero que en el torn de rèplica em pugui concretar més de quan vol que comencem a treballar i comencem a planificar, precisament, aquesta política pública. I, per tant, allò que és bo per a l'Ajuntament de Barcelona i que amb la seva capacitat econòmica pot fer, que sigui traslladable a la resta de municipis del país. I, per tant, crear una estratègia compartida, perquè l'estiu ha de ser un dret compartit, i no pot ser que uns el gaudeixin i d'altres el pateixin, necessitem gaudir-lo tots.

Però, d'altra banda, també és important que tinguem en compte tots els determinants climatològics. El canvi climàtic és una evidència i, per tant, estem veient com els estius cada any són més calorosos. Hem batut rècords de temperatures altes en aquests darrers dies. Rècord històric, mai com fins ara havíem arribat a aquesta mitjana de temperatura durant tants dies consecutius, però, d'altra banda, ja vam batre rècord l'any anterior. Per tant, això ha vingut per quedar-se.

Això vol dir que les infraestructures dels casals d'estiu, les infraestructures on s'ubiquen precisament aquestes activitats, han d'estar condicionades, han d'estar en el punt idoni per tal de que la qualitat de les activitats sigui la que tots volem i la que tots requerim. I que, per tant, també els treballadors i les treballadores dels casals d'estiu puguin treballar en unes condicions adequades i dignes, i no per damunt de les temperatures que actualment estan.

Quan parlem d'enfortir precisament el sector del lleure, i no només el sector del lleure educatiu tal com l'entenem, sinó també entitats esportives que aprofiten les activitats dels casals d'estiu perquè hi hagi nens i nenes que coneguin el seu esport i, per tant, s'hi puguin aficionar i potser vulguin jugar-hi i potser s'hi vulguin apuntar per començar una nova temporada el mes de setembre i, per tant, mantenir una línia de continuïtat, enfortir aquest teixit esportiu del país..., però també en l'àmbit cultural i, per tant, també aquest concepte de biblioteques obertes. Abans ho parlàvem amb la consellera de Cultura, precisament, com necessitem biblioteques que tinguin una mirada comunitària. Actualment són refugis climàtics, però necessitem que, més enllà de refugis climàtics, també responguin a aquesta necessitat social d'interaccionar i interactuar.

Potser un dels problemes principals que té la nostra societat és que no interactuem mirant-nos als ulls, sinó que ho fem de forma molt impersonal, a través de dispositius electrònics. Un dels mals que té aquesta societat és que no ens aturem a enraonar, no ens aturem a gaudir de la presència dels nostres companys i les nostres companyes. Tot ho fem amb molta pressa, tenim massa pressa. I és bo que als casals d'estiu puguem també traslladar aquests valors, perquè són els valors de la societat que volem construir entre tots i totes.

I crec que és molt important que ningú es quedi enrere. És imprescindible que ningú es quedi enrere. És determinant que ningú es quedi enrere. I, per tant, també aquestes activitats han de tenir una relació directa amb totes les necessitats educatives i amb totes les diversitats funcionals que tenim al nostre país i que tenen els infants i joves del país. Per tant, una realitat per a tothom i que tothom pugui compartir i que ningú en pugui quedar exclòs. I hem de començar, lògicament, per aquesta barrera econòmica.

Per això abans li feia una reflexió respecte a les dades de programes subvencionats o de subvencions d'ajudes públiques en relació amb el nombre total de places, un percentatge molt baix –un percentatge molt baix. Això vol dir que no arribem a tothom a qui ens agradaria arribar, segurament, i que, per tant, hi ha massa gent que en queda exclosa. Els casals d'estiu no han de ser un privilegi ni un trencaclosques ni un maldecap per a les famílies, les que tenen la sort de tenir una feina i les que malauradament no tenen una feina. Hem d'aconseguir que això realment acabi sent un dret universal.

I crec que serà molt bo per enfortir el sector, crec que serà molt bo per millorar també les condicions salarials i laborals dels treballadors i treballadores del sector, als quals..., aquí un reconeixement profund i sincer, i sobretot sobretot serà molt bo per als infants i joves del nostre país. Perquè ho necessitem, perquè necessitem creure que realment una societat millor no només és possible, sinó que la podem fer possible.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies. Molt bé, doncs, diputat, en prenem nota i ens posem a treballar; nosaltres, encantats. De fet, jo diria que en aquesta interpel·lació estem tan d'acord que jo crec que ja és fins i tot avorrit fer... *(la consellera riu)*, no?, trobar el punt de debat. No, jo crec que està clar que aquest és un àmbit on hem d'avançar, i celebro aquesta sintonia. Jo crec que ara en el que hem de pensar és en el model concret i també en

trobar el finançament per poder tirar això endavant. Llavors, el marc de les converses sobre pressupostos del 27 crec que seria l'espai obvi per avançar en això.

Però crec que, malgrat aquesta total entesa i sintonia, aquesta reflexió també és important per avançar, per identificar on hem de continuar avançant. Perquè el diputat feia esment del tema del clima, i aquest és un àmbit on també crec que aquesta visió de pensar què fa la infància durant l'estiu, què passa a les grans ciutats, què passa a Barcelona el mes d'agost, perquè juliol és quan hi ha més casals d'estiu, però és veritat que a l'agost costa molt trobar aquests casals..., hem de pensar què està passant amb la infància. I, com deia abans, estan a casa passant molta calor, i això també ens fa canviar la mirada per veure la necessitat d'adequar els espais, i no només com a refugis climàtics, que també, i hem de vetllar perquè estiguin oberts a l'agost, sinó també per la importància dels plans de clima i de climatologia, i de millorar amb l'enfocament d'eficiència energètica també a les escoles. Les escoles no només s'han d'adequar per als mesos de juny o els primers dies de setembre, que són càlids, sinó perquè també han de poder encabir aquest lleure educatiu durant l'estiu i durant el juliol i durant l'agost.

I, mentre fem això, també hem de vetllar perquè les famílies tinguin prou recursos, totes les famílies de Catalunya, per poder permetre's com a mínim dues, tres, quatre setmanes de lleure educatiu a l'estiu i poder-se'n anar alguns dies de vacances. Moltíssimes famílies no tenen accés a aquest privilegi.

Nosaltres, el Departament de Drets Socials i Inclusió, per exemple, hem continuat la feina, que també es va posar en marxa pel Govern Aragonès, per la climatologia de tota la xarxa Xanascot, a més, amb una mirada de sostenibilitat. Doncs hem de ser capaços de traslladar tot això a les escoles.

I, ja per acabar, només comentar que, precisament ahir –la casualitat d'aquesta interpel·lació–, va coincidir amb això, vaig fer una visita a una escola pública del meu barri, a Prosperitat, a l'Escola El Molí, on hi havia una activitat, hi havia un casal d'estiu municipal, i coexistia amb una entitat que es diu «Voces» que recomano a tothom que la conegui. És una entitat fundada per Pablo González, un senyor d'origen veneçolà que és director d'orquestra i que ha muntat una activitat ensenyant, acostant la música a tots aquells infants que ja, directament, amb una

classe, acaben tocant en orquestra, «disfrutant» de la música. Era realment commovedor. De fet, el Pablo comentava que allà es produïa un miracle cada dia, i, sens dubte, veure tants nens que necessiten tant aquestes activitats culturals, gaudir de la música, de la cultura en aquest entorn, realment era profundament commovedor, però també, com un apunt d'autocrítica, ho feien en una escola que hi feia molta calor.

Jo crec que aquest és un debat on hem de continuar avançant. I tenir molt present que la infància es mereix tant tenir unes bones condicions climàtiques com els adults, com la gent gran, com els joves i com tothom; no per ser petits, doncs, poden estar a certes temperatures. I, bé, fa poques setmanes sentíem alguns responsables polítics –no de Catalunya, afortunadament– dient que sempre havia fet molta calor i que els nens no passava res perquè patissin calor a les aules.

Des de Catalunya hem de..., això seria un bon exemple de liderar des de Catalunya, de tenir aquesta mirada d'infància, aquesta mirada de joventut, de ser exigents també reivindicant unes bones condicions, un bon benestar per a tothom, però amb una mirada molt centrada en aquells petits, en aquells gairebé mig milió d'infants a Catalunya en situació de pobresa, dels quals el seixanta per cent no tenen cap activitat del lleure educatiu durant l'estiu. Aquesta és una realitat que hem de canviar, que ens interpel·la a tots.

I celebro aquesta sintonia per posar-nos-hi i fer que l'estiu del 2027 sigui substancialment millor que el del 26.

Moltíssimes gràcies.

El president

Ara sí, el sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política turística.

Interpel·lació al Govern sobre la política turística

300-00335/15

És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, abans de començar, dir-li, conseller, perquè portava des del maig esperant-ho, que avui segurament seria un gran dia per enviar el seu director general d'Indústria, que a tocar de l'1 de maig deia que als joves els hi faltava cultura de l'esforç perquè anaven entre cotonets de P3 a servir cafès a cinc o sis euros a l'hora, amb el sol que cau, per cinc, sis euros l'hora cobrats, i llavors segurament parlaríem de si els joves d'aquest país no agafen la feina perquè van entre cotonets o si els joves d'aquest país lo que volen són salaris una mica dignes.

Perquè Barcelona avui de postal té res, avui Barcelona està a tocar dels quaranta graus... –perdó–, està a tocar als quaranta-un graus, estem a 40,8 graus a l'Observatori Fabra, i això amb la que està caient no és una dada meteorològica, és una dada política. Vostè ho sap, perquè també des del seu mandat hem tingut unes quantes desgràcies. Jo també ho sé, perquè ho sap tothom, que la calor no està caient de la mateixa forma per a tothom. No és el mateix mirar l'onada de calor des d'un despatx amb aire condicionat que servint copes a una terrassa; no és el mateix parlar de visitants conscients des d'una roda de premsa que netejant les habitacions d'hotel amb els canells a punt de trencar-se; no és el mateix vendre Catalunya com una experiència de sol i qualitat que repartir menjar, fer una obra pública, carregar maletes, netejar carrers o cuinar en una cuina a quaranta graus. La calor és de classe i el model turístic que tenim en aquest país, també.

Hi ha una pel·lícula de Spike Lee que es diu *Do the right thing*, que passa durant el dia més calorós de l'estiu a Brooklyn. La calor no és només com un paisatge, no és la suor del front, l'asfalt tou i els ventiladors inútils; és una manera com la ciutat vindria a dir la veritat. Tot allò que semblava suportable durant altres moments deixa de ser-ho, tot allò que estava tapat comença a emergir: les tensions al barri, el racisme, la pobresa, la brutalitat policial, la ràbia acumulada, la sensació de que hi ha els que poden respirar i els que han d'estar demanant permís per poder existir.

Quan la ciutat bull, el conflicte social deixa de ser una teoria i es converteix en un cos. I això també està passant aquí: quan Barcelona bull, no bull només pels graus que marca el termòmetre, bull perquè fa anys que expulsa els veïns; bull perquè els barris s'han anat omplint de maletes i buidant de carros de la compra; bull perquè on

hi havia una peixateria ara hi ha una cafeteria per a gent de pas; bull perquè hi ha treballadores netejant habitacions, servint terrasses, carregant paquets, fent obres, això s'està venent com si fos l'experiència mediterrània; bull perquè la ciutat que alguns promocionen com una postal és per a massa gent cada cop més difícil d'habitar. Aquesta és la imatge que voldríem que miressin: hi ha una ciutat escalfada per fora pel canvi climàtic i escalfada per dins per l'especulació. És una ciutat on puja la temperatura, puja el lloguer, el preu del cafè, el preu de la pressió sobre els treballadors, i baixa cada dia una mica més la possibilitat de quedar-s'hi, i això és un model, no és una casualitat.

La pel·lícula de Spike Lee també ens presenta una cosa curiosa. No sé si li ha llegit a ell les entrevistes, però és interessant. Ell pregunta al final també què és lo que estem mirant i lo que estem avaluant sobre si era o no era una bona acció. Ell deia que cap blanc –que això té una connotació de classe molt important als Estats Units– li havia preguntat si creia que el fet de que hi hagués brutalitat policial que assassinava un dels personatges era una bona o mala acció, i, en canvi, tots li preguntaven si era una bona o una mala acció que el seu director, que de fet feia un *cameo*, tirés un objecte en un local. Cap a on dirigim la mirada quan veiem una imatge també és important.

Nosaltres volem dirigir la mirada cap al que creuríem que hauria de ser el subjecte de les polítiques turístiques, que no és un sector que passa fantasmagòricament travessant la Mediterrània. El subjecte d'una política haurien de ser aquelles persones a les que es dirigeix, les persones a que es dirigeix haurien de ser els catalans que a hores d'ara –que, a més a més, seguim esperant un informe de la diputació que s'està allargant..., sobtadament, no sabem per què– estan entre el trenta i el quaranta per cent els que no poden accedir precisament a aquest oci.

Tenim treballadores servint qualitat a quaranta graus, però ens parlen de visitants conscients mentre hi ha barris que estan desapareixent. Vostè va dir que, abans d'eliminar el turisme –a mi no em consta que ningú vulgui eliminar el turisme, però vaja–, caldria trobar feina a les 500.000 persones que en viuen. Per mi aquesta no és una pregunta, la pregunta és una altra: per què s'ha anat construint govern a govern una economia amb mig milió de persones depenent d'un model que les

precaritza, les obliga a treballar els diumenges, que les paga pitjor, que les expulsa dels barris i que sovint ni tan sols els permet fer vacances? Perquè això no és defensar els treballadors, això és fer-los ostatges.

Si jo fos del PSC, i tenint en compte que ara mateix –ara mateix– hi ha treballadors a la Rambla posant Barcelona guapa per als turistes –perquè de veïns de la Rambla n'hi han molt pocs, ara ja deu fer uns cinc anys, crec, vaig assistir a un dels desnonaments de les últimes veïnes de la Rambla–..., doncs jo, honestament, si fos del PSC estaria preguntant a la Moreneta perquè no passi cap desgràcia a ple sol quan l'altre dia l'Albert Batlle deia als veïns de Ciutat Vella que, si tenien calor, que anessin a passejar pel Corte Inglés.

Perquè tinc més preguntes. Quants euros costava la vida de la Montse? Quants euros costa la vida dels treballadors que estan treballant ara mateix a la Rambla? Quant ingressarem per l'ampliació de l'aeroport que compensi les morts que vindran, si ara ja hem superat el centenar en una setmana? Ja sé que el seu partit no nega el canvi climàtic; per tant, fent-nos conscients del canvi climàtic, perquè no serveix de res incloure'l als discursos però després no fer polítiques en conseqüència.

Si hi ha emergència climàtica, no es pot ampliar l'aeroport; si parlen de sostenibilitat, no hi pot haver més vols intercontinentals; si diuen que volen posar el resident al centre –que jo no tinc clar què són els residents, per cert–..., però quan el resident molesta el convertirem en cambrer o en figurant o en expulsat. I parlarem de turisme responsable quan no hi ha res de responsable en un model que escalfa el planeta, expulsa els veïns i fa treballar la gent al límit. No es pot vendre el sol als turistes i repartir calor entre els treballadors.

Per això la pregunta no és si estimem o no estimem el turisme. La pregunta és molt més senzilla, perquè la pregunta no és moral: la pregunta és quina política econòmica volem en aquest país i quins drets tenen els treballadors d'aquest país, qui paga la temperatura real d'aquest model. Perquè la paga el cambrer de terrassa, la paga el treballador de l'obra pública, la paguen el repartidor i la treballadora de neteja, i la paga la veïna que no pot dormir perquè la seva escala, que abans era un bloc de pisos, ara és un hotel encobert, igual que la paga el jove que marxa del barri i el comerç que tanca.

Ja l'hi hem dit moltes vegades, i vostè em contesta que és també conseller de Treball. Doncs llavors el sector, que és el que vol més vols, més promoció, més hotels i més rendibilitat, ha de deixar de ser qui dicta les polítiques de turisme en aquest país. El treball ha de tenir molt més a veure amb la gent que sua, que neteja, que serveix, que carrega i que està sostenint aquest país mentre n'hi ha d'altres que se'l venen. Perquè ara mateix sembla que han posat un negoci al centre i que al voltant seu hi estem col·locant la vida de la gent com qui posa cadires al sol.

El turisme sostenible, el turisme conscient, els 2 milions d'adjectius que hi puguem posar al voltant com si escrivíssim una novel·la en comptes de la llei de turisme que hauríem d'estar revisant, no vol dir gaire cosa si no ens fem les preguntes importants. Si el turista és el que s'ha de sentir com un resident temporal, què som nosaltres?, què és la gent que viu aquí tot l'any?, què és la cambrera del pis que neteja l'hotel?, què és el cambrer que serveix les copes fins al final?, què és la família de la Cerdanya que treballa allà però ha de viure a fora?, què passa amb el jove de la Seu que no pot trobar pis al seu país? Són residents, són figurants, són decorats? Perquè la meva sensació és que són personal de servei.

El problema del model és aquest, s'està convertint Catalunya en un gran creuer. I, en aquest creuer, a dalt de tot, a la coberta, hi ha els que brinden i venen experiències i cobren comissions i compren edificis i parlen de qualitat, sostenibilitat i marca, i a baix, a les cabines sense finestra, hi ha els treballadors, les cambreres de pis, els cuiners, els *riders*, els socorristes, els temporers..., tot allò que és necessari per sostenir un vaixell que, evidentíssimament, acabarà naufragant, entre d'altres coses perquè hi ha una carrera sense límit de països intentant captar allò que es diu «turisme de qualitat», que no deixa de ser l'enèsim eufemisme per dir que els hi molesten els xavals italians que s'assemblen a la gent que viu als barris dels que els expulsa i no els hi molesten els americans que venen aquí i s'hi gasten més temps i més diners.

No tornaré a discutir que això, evidentment, no és turismofòbia. Jo tinc ganes de que en aquest país hi hagi una miqueta –una miqueta, una miqueta– de política que tingui a veure amb que hi hagi turisme per a tothom.

Per això –mira, em quedarà temps– li farem preguntes molt concretes; agrairíem que fossin respostes molt concretes. Està disposat a calcular què costa realment el turisme en transport, neteja, residus, sanitat, seguretat, aigua i habitatge? Estem disposats a mirar...? La u. Dos: estem disposats a mirar si als municipis més turístics la gent viu millor en base als índexs que considerin o viu pitjor? Estem disposats a protegir forns, peixateries, ferreteries, mercats i comerç que serveix per viure i que, per tant, de la mateixa manera que hem fet amb les persones, fem amb aquest petit negoci que tothom es posa a la boca, i, per tant, regulem el lloguer d'aquest tipus de negocis? Estem disposats a frenar noves llicències de *souvenirs*? I no parlo de samarretes que posin «I love MILFs», parlo de que tinguem llocs com Vicenç Torrents o quantitat de botigues venent mitjons a segons quins carrers que abans eren d'oficis a Ciutat Vella i, en canvi, no hi trobem un únic establiment de menjar fresc. Estem disposats a tancar terminals de creuers, a aturar ampliacions aeroportuàries i deixar de construir infraestructures per portar encara més turisme internacional?

Estem disposats a deixar de regalar diners públics a la promoció turística privada, que precisament és la que no poden gaudir aquells treballadors que més aporten a aquests diners? Estem disposats a convertir els consorcis de turisme en eines públiques per reduir aquest sector i reconvertir-lo en realment estructures que serveixin perquè la gent catalana pugui fer vacances? Estem disposats a reforçar la Inspecció de Treball en hostaleria i restauració, neteja i serveis turístics? Estem disposats a crear punts públics d'assessorament laboral per a treballadores del turisme?

Perquè aquí seguim fa dos anys. Ara ja hi ha pressupostos; espero que puguem destinar, no ho sé, quinze mil euros a fer una campanya, una campanya que tingui a veure amb els drets laborals. Una, només una. Estem disposats, per tant, també a recuperar el dret a no obrir en diumenges i festius? Perquè en algun moment la gent hauria de descansar, especialment per poder veure la seva família. Està disposat a no renovar llicències de pisos turístics i incorporar aquests habitatges al parc públic protegit, cooperatiu, assequible? Estem disposats a fer que qui més impacte genera pagui una taxa turística (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) encara més alta?

I acabo. I, finalment, estem disposats a parlar de quina política de turisme tenim en aquest país? Perquè creiem que ja seria hora de que abordéssim el debat directe de qui és el subjecte de les polítiques turístiques d'aquest país.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; doncs moltes gràcies, president. Membres de la Mesa, diputades, diputats... Diputada Vega, miri, li faré unes quantes reflexions al voltant de la seva intervenció.

Una primera: que, malgrat que vostè no ho tingui clar o no s'ho cregui, Catalunya té un model propi, un turisme de servei al país. I aquest és el model que defensem, un model que reforça el comerç local, que protegeix el patrimoni, que ajuda a finançar serveis públics i a mantenir el territori viu. Un model que preserva la identitat. No volem que el país canviï per agradar al visitant, sinó que l'atractiu de Catalunya rau precisament en el fet que el nostre territori és un espai viu per a qui hi resideix. Un model que elimina dicotomies, i n'hi he escoltat unes quantes. No contraposa ni residents i visitants ni economia i qualitat de vida. El Govern de tothom també vol..., ser un turisme per a tothom. I, en aquest sentit, el turisme ha de ser regeneratiu; regeneratiu, que és el turisme que no només minimitza els impactes, sinó que deixa el territori millor del que l'ha trobat.

Una segona reflexió: el resident –vostè n'ha fet menció– és qui marca les regles. El resident és el centre i qui estableix les pautes, basant-se en un interès general. És la manera que estem governant el turisme. Per això hem recuperat un instrument com la Taula del Turisme de Catalunya, la màxima expressió de col·laboració publicoprivada, per treballar amb municipis, diputacions, sector privat i agents socials. L'interès general és qui marca les regles. I aquest interès general no és el mateix, diputada Vega, a Barcelona que al Pirineu. Nosaltres fem política per a tot el país, no només per a la capital. Per això les respostes territorials les fem a mida. No

hi ha una recepta única, sinó que s'adapta a cada realitat; com li deia, Barcelona, per exemple, versus el Pirineu o l'Ebre.

Les dades també mostren que aquesta mirada territorial està donant resultats, i li demano que això ho escolti. Les destinacions d'interior han crescut un onze per cent. L'activitat turística es distribueix cada vegada més pel conjunt del nostre país. El creixement deixa de concentrar-se únicament en les destinacions tradicionals, i això també és equilibri d'un model i també és cohesió territorial. No governem, com ja li he dit, des del turisme de Barcelona; governem per un turisme des de Catalunya i per tota Catalunya.

Tercera reflexió: el turisme només té sentit si retorna al país més del que el país li pot oferir. Aquest és probablement el principal canvi de model. I avui el que debatem és: quin retorn genera aquesta activitat sobre el conjunt de la societat? És per això que fem, doncs, coses com polítiques d'habitatge. El vint-i-cinc per cent de la recaptació –això crec que no ho ha mencionat, vostè– de l'impost turístic es destina directament a polítiques d'habitatge. Som la comunitat que, de carrer, més recapta en l'impost, i aquests recursos retornen de forma indirecta a la ciutadania.

Quant al comerç local, en els propers dies la Direcció General de Turisme i la Direcció General de Comerç formalitzaran un acord per reforçar el comerç local mitjançant recursos procedents de l'impost sobre les estades turístiques. Perquè quan una botiga continua oberta en un municipi turístic no només hi guanya el visitant, hi guanyen els comerciants i generen activitat econòmica, però sobretot hi guanyen els veïns i hi guanyen les veïnes. Quan es manté un mercat, una llibreria, un forn o un petit comerç, qui hi guanya és el poble o el barri de qualsevol ciutat o municipi de Catalunya.

Aquest és el sentit, diputada Vega, del nostre model: fer que el turisme reforci allò que fa únic cada territori. I les dades indiquen que aquest retorn al territori avui és més gran que fa un any. La despesa mitjana per viatge ha pujat de 1.053 euros el març del 25 a 1.261 el març del 26. La despesa mitjana diària ha augmentat gairebé un tretze per cent.

Ara bé, per entendre aquest retorn del turisme cal mirar tota la cadena de l'activitat que en genera. I és evident que el turisme genera, beneficia un ecosistema molt

ampli: comerç, restauració, cultura, agroalimentació, transport, serveis i activitats locals. El retorn econòmic es distribueix en un conjunt en tot el territori, no només en un nombre reduït de grans cadenes, com m'ha semblat que vostè apuntava. Quan es parla de turisme només mirant les grans cadenes hoteleres..., s'estan individualitzant milers de petites empreses autònoms i negocis familiars que també en formen part i que contribueixen a dinamitzar l'economia local i que necessiten, moltes d'elles, el turisme per mantenir la seva activitat durant tot l'any.

Quarta reflexió que li faig: aquest Govern defensa un model de turisme de proximitat. Amb un objectiu: més catalans i catalanes descobrint i gaudint el nostre país, preservar el patrimoni a través del seu coneixement i la seva estima. Una realitat: viatjar és evident que s'ha democratitzat, tot i que algunes famílies perceben que en determinats moments pot resultar més econòmic viatjar a una capital europea que fer vacances en algunes destinacions catalanes. Hem de trobar una solució.

Com ho afrontem? Doncs, primer, comparant molt bé. De debò que podem afirmar que anar a passar una setmana a França, a Itàlia o a Bulgària és sempre més barat que anar, per exemple, a Caldes de Boí o al Pirineu o a les Terres de l'Ebre? Continuarem reforçant el turisme de proximitat perquè més famílies puguin gaudir de Catalunya. I les dades també apunten que anem bé en aquesta direcció, perquè hi han cada vegada més catalans que fan vacances a Catalunya.

També, per una apreciació que ha fet vostè, m'agradaria aclarir una idea que sovint genera confusió. Quan aquest Govern parla d'un millor turisme, no parla d'un turisme d'elit, no parla d'un turisme reservat a qui més pot pagar. Parla d'un turisme que genera més impacte, un impacte més positiu sobre el territori i sobre les persones que hi viuen. Hi han destinacions que han optat de forma clara i, permeti'm que l'hi digui, descarada per un model basat exclusivament en el luxe. Catalunya no ha fet això; és més, treballem per una oferta diversa i diversificada de turismes perquè tothom pugui trobar el seu. Però també s'ha de dir que, sense luxe ni excel·lència ni excloent el que li estava comentant, volem que es generi més despesa i més consum a Catalunya, naturalment que sí, perquè això és molta més economia.

Cinquena reflexió: parlar de turisme també és parlar de persones que hi treballen. El turisme no s'ha d'entendre només com l'arribada de visitants, sinó com el motor vital

de gairebé –ho ha dit vostè– mig milió de persones, un 1,56 per cent més que l'any 2024, que hi desenvolupen el seu projecte de vida. Beneficia des de negocis familiars i comerços fins a pagesos que venen producte local, artesans, transportistes i empreses culturals. I li dono unes quantes dades: el salari mitjà va augmentar un 2,87 per cent, fins als 1.902 euros mensuals; la contractació indefinida continua creixent, i els contractes formalitzats a través d'empreses de treball temporal es van reduir gairebé un dotze per cent, al 9,8 per cent.

En aquesta línia, el nou conveni d'hostaleria de Catalunya, fruit de la negociació col·lectiva entre els agents socials, representa un pas endavant en les condicions laborals del sector, com l'augment del quinze per cent del salari en quatre anys, les millores en jornada, descansos, permisos retribuïts i conciliació, o el compromís per abordar les càrregues de treball, especialment en les cambreres de pis. Aquest acord s'emmarca també en els efectes de la reforma laboral, que ha reduït la temporalitat en més de deu punts des de l'any 2022, del voltant del vint-i-sis per cent que hi havia al catorze per cent, i ha reforçat la contractació indefinida també al sector turístic.

N'hi ha prou, diputada? Rotundament no, no n'hi ha prou. Per tant, el compromís continua sent en avançar perquè la transformació del model turístic també es tradueixi en una millora progressiva de les condicions laborals.

Sisena i darrera reflexió que li faig: Catalunya no ha d'escollir entre indústria i turisme. Ha fet una menció que m'apuntava que anava per aquí. Sovint es planteja un fals dilema, si hem d'escollir entre indústria i turisme. Nosaltres no compartim aquesta mirada. La fortalesa és tenir una economia diversificada, amb una indústria potent i un model turístic que també contribueixi al progrés del país. I, afortunadament, la indústria va bé a casa nostra, viu un bon moment, i les dades ho avalen.

No es tracta de substituir un sector per un altre. Es tracta de que cada sector aportí el màxim valor al conjunt del país interactuant amb la resta de l'economia. Perquè el turisme no és una activitat aïllada; també impulsa, com li deia abans, el comerç, la cultura, l'agroalimentació, la restauració, el transport, la logística o els serveis.

La realitat econòmica no es pot explicar oposant sectors entre si, sinó que el que s'ha de fer és sumar-los, perquè justament això és el que fa que tinguem una Catalunya més potent i molt més rica.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

És ben bé que vivim a països diferents. És com..., uns pocs quilòmetres entre llocs de residència, a vegades, fan un món.

«El turisme protegeix la identitat en aquest país.» Vostè afirma que el turisme protegeix la identitat. Per això allà on tenim més turisme pràcticament hi ha menys persones que parlin català, menys comerços propis d'aquí, han d'anar tancant..., sobretot tenim una sèrie d'ecosistemes que s'estan destinant a aquelles persones que venen de pas i, en canvi, no estan gens enfocats a aquelles persones que hi resideixen. Podem mirar, quan vulguin, dades. No sé si coneix Plataforma per la Llengua. Són una entitat molt interessant que li donaran algunes idees sobre com s'està protegint la identitat, perquè allà ni tan sols ja tenim la cartelleria en castellà; allà tenim la cartelleria directament en anglès; perquè allà no està pensat ni tan sols per servir a la comoditat de l'Estat espanyol i que no vinguin aquí i es posin nerviosos si hi ha alguna paraula que canviï en una sèrie de lletres i no poden entendre-la, sinó que allà directament està pensat per a aquelles persones que venen com a turistes.

«Tenim un turisme que posa el resident al centre.» Moltíssim. Miri, només a l'avinguda Gaudí, trenta-tres llicències de pisos turístics, vint-i-vuit d'elles pertanyen a tres empreses. Els residents, com es pot imaginar, doncs, si han d'estar allà, han d'estar en residència temporal, no més d'onze mesos i havent de ser estudiants. Posem tant el resident al centre que, de fet, de cada deu catalans, tres no poden fer una setmana de vacances, i, tanmateix, tenim que per cada deu catalans tenim vint-i-cinc turistes estrangers. Perfectíssimament al centre, els residents.

«Repartim..., el turisme reparteix aquesta riquesa.» Veig dificultats en això, tenint en compte que el salari mitjà brut anual dels treballadors –assalariats, clar– són 23.619 euros, les darreres xifres. Són un 22,6 per cent inferiors a la mitjana catalana.

Vostè diu que jo només parlo de Barcelona. Això tampoc és cert. El que passa és que si parlem del Pirineu el drama és bastant insistent, tenint en compte que des del 2005 ha pujat un cinquanta per cent el lloguer i tenen un vint-i-quatre per cent de renda havent-se destinat a aquest lloguer. És una pena que ja no pari per aquí el meu company Bernat Lavaquiol, perquè estaria bastant content d'explicar què li passa al jovent del Pirineu. Especialment tenint en compte que, igual que fan amb els treballadors del turisme, que van convertir en ostatges, van tenir la grandíssima idea de dir-li a la població del Pirineu que si volien trens, és a dir, que si volien poder desplaçar-se en alguna cosa que no fos un autobús que passa quan passa, llavors havien d'acatar amb els jocs olímpics del Pirineu, que no se'n recorden. Jo cada vegada que superem els trenta-nou graus hi penso amb bastanta alegria, diguem-ne.

El turisme aquí no retorna al país més del que li pot oferir, però si vostè creu que és així, perfecte. Bàsicament, li presentaré una moció que, així com s'ha mirat l'anterior interpel·lació i llavors m'ha donat una resposta a una cosa que jo no he dit en aquesta ocasió, que era que és més fàcil i més barat fer vacances internacionals que fer vacances aquí..., és cert que ho vaig dir, però ho vaig dir en un altre moment, no m'ho vaig inventar jo, era un article d'investigació d'*El País*; era cert, tanmateix. *(Pausa.)* No passa re. Provem-ho. Jo li presentaré una moció que bàsicament és tot allò que no em van voler aprovar a l'anterior moció, perquè, bàsicament, no ha canviat el model des de l'anterior moció. Amb algunes noves qüestions, perquè, bé, van sortint altres informes que jo com a mínim em vaig llegint.

Però si vostè pensa que es retorna al país més del que li pot oferir, perfecte. Parlem-ne, parlem amb el Grup Parlamentari del PSC, que, evidentment, necessitarà que el Govern hi estigui a favor, i fem informes. Jo només... O sigui, si vostès creuen, honestament, això... Jo vull tenir aquestes dades. Jo vull saber què ens costa el turisme en termes d'ús de serveis públics, sobretot perquè, amb una ofensiva tan gran als impostos i al que suposen, per tant, les estructures públiques, és bo saber-

ho, és bo saber què és el que estem pagant i a què s'està destinant. Demanem també informes per saber quin impacte té, com es reparteix això en tot el conjunt de la cadena que vostè planteja. Demanem una sèrie d'informes. Per a això estan les persones que investiguen en aquest país.

I si tenim això i vostè té raó i realment hi ha un repartiment en aquest sentit i el sector turístic és el motor que vostè diu, jo no tornaré a dir les mateixes coses, perquè, quan vinc aquí, essencialment el que vinc a dir és el que han estudiat altres persones que en saben més que jo amb la perspectiva política que tenim la Candidatura d'Unitat Popular, que no tenim dificultats en avançar en base també a un coneixement que és compartit pel conjunt dels treballadors catalans.

Em parlen de turisme de proximitat. Honestament, a mi em sembla bastant difícil parlar de turisme de proximitat quan de lo que estem parlant és d'ampliar l'aeroport. El que no pot ser és que quan hi ha onades de calor l'ampliació de l'aeroport la deixem apartadeta i no en parlem, i després, la resta de l'any, hi tornem. Vull dir, parlem-ne. Parlem-ne, perquè no estem apostant per aquest turisme de proximitat. Per lo que estem apostant és per un turisme que va trencant la mateixa branca en la que està, perquè el que passa és que hi ha una forma de substitució en la qual la majoria dels treballadors i la majoria de les persones que viuen en aquest país van passant a ser un molest decorat. Un decorat en el que, quan parlen en la seva llengua, molesten aquelles persones que venen aquí per tres dies per tenir una experiència..., cada vegada menys la que s'hauria d'assemblar a les nostres vides, perquè es va important un model que es reproduïx, perquè van tancar les petites empreses i lo que trobem són Starbucks i La Casa de las Carcasas.

Llavors, no és tan difícil (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo– fer un passeig per la ciutat que allotja aquest Parlament i adonar-nos de què passa quan aquest model arriba al seu límit.

És el mateix el Pirineu que Barcelona? No, però no perquè no tinguin ganes de desestacionalitzar i enviar el turisme pel conjunt del país. Al cap i a la fi, vostè té la mala sort de ser tant conseller d'Empresa com de turisme, i, per tant, també haurà de fer una aposta: o tenim un model productiu industrial o tenim un model únicament basat en aquest turisme, i l'un i l'altre es contraposen. Ho hem dit en aquest mateix

faristol bastantes vegades, no nosaltres, sinó els investigadors de la Pompeu Fabra i de la Universitat de Barcelona.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Diputades, diputats... A veure, és evident que tenim models diferents –és una cosa que no ens n'amagarem– i és evident que difícilment ens posarem d'acord. Vostè, en qualsevol cas, posa sobre la taula la possibilitat de que si li fem arribar les dades, m'ha semblat entendre, doncs, que deixarà d'interpel·lar en aquest aspecte. És que les dades no les amaguem a ningú –en absolut. Digui quines dades vol i les dades les tindrà, perquè... També ha mencionat la paraula «honestedat». Li asseguro que les nostres polítiques estan basades, bàsicament, en uns informes que fem amb les dades i que, evidentment, són honestes. I que són honestes..., i vostè deu recordar perfectament que no una ni dos ni quatre vegades li hem dit, doncs, que, efectivament, una cosa on hi ha un camí important per recórrer és en la dignitat dels sous, dels salaris. Vostè ha barrejat hostaleria amb turisme, que, sent una cosa similar, no és exactament el mateix, perquè el sou pactat en conveni col·lectiu del turisme està en 1.820 euros i, per tant, 25.500 euros a l'any. Per tant, hi ha hagut una millora important, que, igual que diem les coses quan no funcionen bé, aquí també les hem de dir quan funcionen una mica millor.

I vostè també ha dit una cosa que m'ha semblat molt interessant, que és quina política econòmica volem fer per a aquest país. Doncs miri, la política econòmica que volem per a aquest país ha d'anar íntimament lligada amb la demografia que tenim en aquest país: com som, qui som els que som. Evidentment, en el nostre país tenim molts enginyers, tenim molts arquitectes, tenim molts economistes, tenim molts físics, tenim molts matemàtics, tenim molts mestres, tenim molts metges, tenim molts operaris, tenim molts treballadors. I, per tant, la *diversificació* de tot el sector econòmic ha d'englobar dintre el turisme.

I no és gaire bo per al turisme, doncs, per exemple, fer campanyes amb pistoles d'aigua; una cosa que es va fer fa un temps. No estic dient que fos vostè, ni molt

menys, eh?, però no és una cosa que ajudi. Per què? Doncs, perquè per la imatge que es reproduïx del turisme i de com rebem els turistes a Catalunya no va precisament bé per a totes aquelles persones que vostè defensa aquí com si fos patrimoni seu, que són els 500.000 treballadors, i que, com vostè bé ha dit, també em pertoquen a mi com a conseller d'Empresa i Treball. I, per tant –i, per tant–, molt de respecte sempre amb aquestes 500.000 persones, perquè hem de regular el turisme d'una forma menys, si m'apura, vehement, més centrada, per trobar un equilibri que preservi les feines d'aquestes 500.000 persones –compte, eh?, mig milió de persones. I, efectivament, anar intentant que els seus sous –com l'hi he dit ara, 1.820 amb l'últim conveni del turisme, i 25.500– cada vegada siguin millors. I, com li he dit, no només els salaris, sinó també les condicions laborals i les conciliacions i els descansos.

I vostè ha començat avui la seva intervenció dedicant pràcticament dos minuts a parlar de la calor, i m'ha semblat molt encertat. Perquè, efectivament, estem encadenant jo diria que la tercera onada de calor consecutiva, amb un únic dia de descans entremig que pràcticament no s'ha notat. Ens diuen que la setmana que ve tindrem encara més calor de la que ja hem tingut aquesta setmana. I, per tant, em sembla, com li deïa, encertat. I, per tant, posem en valor també que el Departament de Treball –i vostè ho sap perfectament–, juntament amb els agents socials UGT i Comissions Obreres, juntament amb les patronals Foment i Pimec, va signar un protocol d'actuació per prevenir els possibles accidents ocasionats per aquestes onades de calor fa tres mesos ja, no ara que ha vingut l'onada de calor. I sap quan el vam començar a treballar? Al setembre. Perquè el que vam dir és: precisament ara que ja no en fa, de calor, estiguem treballats, preparats per quan arribi aquesta calor. I no n'hem tingut poc amb una onada, sinó que, com li deïa, n'estem encapçalant tres de consecutives.

I, efectivament, igual que la construcció, és, doncs, un sector en el qual es pateixen, i molt, les onades de calor i, per exemple, la recollida de la fruita o la verema és un sector..., per exemple, ahir vam estar a Lleida, amb un pla pilot de drons, per veure si, efectivament, a les hores a les quals ja no s'hauria de treballar s'està o no treballant. Doncs també el món de l'hostaleria, també el món del turisme, sobretot quan és a l'exterior, requereix una cura especial. Fixi's, per tant, que no estem tan

lluny en les qüestions fonamentals, més enllà d'alguna qüestió de fons, com agafar el turisme com una cosa dolenta. I li vaig dir a vostè, en alguna altra interpel·lació i a algun altre company d'aquí de l'hemicicle, que hi han 500.000 persones al darrere.

I, per tant, mà estesa per treballar de forma conjunta, sempre. Però tinguem molt clar que les decisions que prenguem posen o poden posar en crisi un col·lectiu de mig milió de persones, que són potser 1 milió de famílies que estan vivint d'això. I, escolti'm una cosa, això és una qüestió que l'hem de parlar des de la perspectiva no d'una ideologia tan política o sociològica, sinó com una realitat d'una part de l'economia del nostre país.

El president

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la indústria al Camp de Tarragona.

Interpel·lació al Govern sobre la indústria al Camp de Tarragona

300-00337/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Conseller Sàmper, diputades, diputats... Representants dels treballadors de Dow Tarragona, benvinguts; públic assistent...

Bé, conseller, per obrir aquesta interpel·lació sobre la indústria, deixi'm començar amb una pregunta senzilla, crec: què vol ser Catalunya? Una nació que produeix, una que exporta, una que transforma matèries primeres en productes d'alt valor afegit o una que veu com, any rere any, les grans decisions industrials es prenen en altres llocs? Aquest és el debat que avui volem portar aquí a l'hemicicle.

Perquè quan una multinacional decideix on farà la propera inversió no mira només el que diem aquí en l'hemicicle, pel que ens discutim i debatem els partits; mira on pot produir amb més garanties, quant costa l'energia i si trobarà les infraestructures que realment necessita; mira quant trigarà a obtenir una autorització –un tema bastant compartit amb el conjunt de la ciutadania– i si les administracions estaran al

seu costat quan arribi el moment d'invertir. Després compara, i aleshores és quan decideix.

Aquesta decisió es pot prendre als Estats Units, al Canadà, als Països Baixos o potser també a Catalunya. Però què estan fent vostès des del Govern perquè aquestes decisions es prenguin aquí? Perquè, conseller Sàmper, quan una gran indústria deixa d'invertir, els primers que ho noten no són els mercats, són els treballadors que avui ens acompanyen; després, les empreses auxiliars que estan al voltant, i tot seguit tot un territori. I quan finalment ho nota l'Administració, que sovint ha estat dormint, massa vegades ja és tard.

Per això, avui no venim a parlar d'un possible tancament, sinó de com evitar-lo. Aquesta és la diferència entre una política industrial activa i una de reactiva: la primera crea les condicions perquè les empreses continuïn invertint; la segona, que al nostre entendre és la del Govern, només gestiona les conseqüències quan la decisió ja està presa. Catalunya no pot continuar arribant tard a aquestes decisions. Catalunya necessita continuar sent un territori industrial, com precisament abans també es reclamava en la intervenció anterior, perquè aquesta indústria crea riquesa, també perquè és la base sobre la qual es construeix bona part de la resta de l'economia.

Hi ha una dada que ho resumeix gairebé tot: el noranta-vuit per cent de les activitats industrials necessiten productes químics. Sense química, no hi ha ni automoció ni alimentació ni indústria farmacèutica ni hospitals, no hi ha construcció, no hi ha renovables. Quan defensem la química no estem defensant un únic sector, sinó una part molt essencial de tot el sistema productiu català i també les consegüents cadenes de valor que comporta.

I, dins d'aquest sistema productiu, hi ha un territori que té un pes enorme, que és el Camp de Tarragona. No és només una concentració d'empreses col·locades allà; és un ecosistema industrial que s'ha anat construint durant moltes dècades. És ocupació, coneixement, recerca, innovació, totes les sinergies que suposa això amb el món universitari i, especialment en el cas del Camp de Tarragona, amb la Universitat Rovira i Virgili. És un dels principals motors exportadors de Catalunya i també el principal pol petroquímic de la Mediterrània. Si tots els diputats i diputades

convenim –ho esperem–, coincidim, convenim que aquest complex petroquímic és estratègic, per què avui hi ha tanta preocupació? Per què avui els alcaldes del seu partit, del nostre partit, d'altres partits han expressat aquesta preocupació?

Al nostre entendre, la resposta és molt clara. El problema no és que la indústria no vulgui descarbonitzar-se. Els projectes existeixen, són reals i ambiciosos, com ja va demostrar, per exemple, Repsol amb l'ecoplanta, salvada gràcies a la insistència de Junts, davant l'oblit del seu Govern i del seu Govern a Madrid. El problema és un altre: el problema és que cada vegada és més difícil competir.

Quan als Estats Units es despleguen grans programes de suport industrials, quan el Canadà acompanya les inversions estratègiques i quan Alemanya, de vegades una mica tard també, mobilitza recursos extraordinaris, Catalunya no pot continuar limitant-se a dir a les empreses que trobaran una convocatòria oberta en algun portal. Això no és una política industrial. Una política industrial és decidir quins sectors són estratègics, acompanyar-los, reduir obstacles, simplificar l'Administració –aquesta màxima que des del Grup Parlamentari de Junts diem en tots els àmbits des del primer dia d'aquesta legislatura–, accelerar els permisos, garantir les infraestructures que reclamen les empreses i la ciutadania, i facilitar que els projectes esdevinguin una realitat.

Conseller Sàmper, ara, en aquest moment, tot això té un nom, uns treballadors i un territori concret: es diu Dow i es diu Tarragona. El que està passant a Dow no és un problema exclusiu d'una empresa, però; és el millor exemple, per desgràcia, en aquest moment del que passa quan un territori deixa de ser competitiu per atreure aquelles inversions que realment necessita.

Fa pocs dies, Dow va anunciar el tancament del *cracker* que té a Alemanya, així que només mantindrà dos espais productius amb *crackers* a Europa: Tarragona i Terneuzen, als Països Baixos. Però aquests dos llocs no competeixen en igualtat de condicions. Tarragona només compta amb un únic *cracker*. Terneuzen en té tres, i això explica bona part del diferencial de costos que té aquesta empresa. Treballen allà amb una escala molt superior i li permet produir l'etilè amb uns costos molt més baixos que a Tarragona.

Però el més preocupant és que aquesta situació ja té conseqüències, perquè avui ja arriba aquest etilè en vaixell des dels Països Baixos fins al port de Tarragona. No perquè aquí hagin deixat de saber produir ni perquè els nostres treballadors i treballadores siguin menys qualificats que fa uns anys o perquè les nostres plantes hagin deixat de funcionar. Arriba perquè avui és més competitiu fabricar-lo allà que aquí. Aquesta realitat explica segurament millor que cap altre informe el moment que viu la nostra indústria, la indústria a Catalunya.

Dow tenia i té sobre la taula un projecte de descarbonització del *cracker* de Tarragona. Parlem d'una inversió d'uns 80 milions d'euros, que el PSOE a Madrid no va atendre. És una inversió que pot determinar la competitivitat futura d'aquesta instal·lació a Tarragona. I és que la indústria catalana no demana privilegis, sinó que vol competir en les mateixes condicions que els seus contendents internacionals. El Canadà acompanya Dow amb grans programes públics per impulsar les noves inversions. Més que les xifres, importa el missatge que llancen. Quan un país considera estratègica una indústria, crea les condicions perquè la inversió es faci en el seu territori i no en un altre.

La pregunta no és si Dow invertirà. La pregunta és on invertirà. I quin missatge envia avui Catalunya a una empresa que ha invertit històricament, durant dècades, al Camp de Tarragona? Li estem dient, li estan dient que volem que continuï aquí? Li ho estem demostrant amb fets concrets per part del Govern? Els treballadors de Dow no poden decidir on invertirà aquesta multinacional. Segurament, a banda del món europeu, també hi han moltes influències que van molt més enllà: els Estats Units, els països asiàtics, la Xina. Les empreses auxiliars tampoc. Però el Govern al qual vostè pertany sí que pot decidir quina política industrial vol impulsar i dir clarament «Catalunya us vol aquí.» Perquè la millor política industrial no serà gestionar un tancament, sinó que serà evitar el tancament abans que arribi.

Encara hi som, conseller Sàmpser; però les decisions industrials no esperen ni esperaran. Les multinacionals decideixen avui on invertiran els pròxims anys i potser les properes dècades. I aquesta interpel·lació no és de les que posa el retrovisor i mira enrere. Mira endavant. I és per això, conseller, que li formulem unes preguntes molt concretes.

Considera vostè suficient la política industrial del Govern actual de la Generalitat? Impulsarà un pla específic per al complex químic, petroquímic i de refinació del Camp de Tarragona? Tercera: quines actuacions concretes adoptarà per accelerar els projectes estratègics i garantir noves inversions? Quarta: quines accions iniciarà perquè projectes com el de Dow segueixin sent una realitat al Camp de Tarragona? I cinquena i darrera: destinarà a Dow algun dels 4.000 milions d'euros que vostè va anunciar recentment com a suport a la descarbonització a Catalunya?

Esperem, per part de Junts i espero que també per part del conjunt de diputats, també dels treballadors i treballadores, que a la seva intervenció ens doni respostes.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmpel Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Bé; doncs, gràcies, president. Diputat Bertrán, diputades, diputats que ens acompanyeu, treballadors de Dow –que vostè ha convidat i que jo vaig anar a visitar el dia 19 del mes passat, com suposo que vostè sap i vostès deuen recordar–..., i treballadors que hem intentat que en el centre on podem tenir més incidència per resoldre els problemes, que és Europa, hi puguin anar, i crec que el dia 14 i 15 d'aquest mes tindran l'oportunitat d'anar al Parlament Europeu per, realment, allà poder fer realment la feina d'incidència que sobre aquest tema s'ha de fer.

Miri, diputat Bertran, li agraeixo que hagi dividit la seva intervenció en dues parts. Una primera, en termes generals, del que és la indústria a nivell de Catalunya, i una segona, ja més concreta, del que era el títol de la seva interpel·lació. Quant a la primera intervenció –i l'hi he contestat jo crec que quinze o vint vegades al diputat Canadell–, jo li agrairia al seu grup –a vostè en aquest cas, perquè m'interpel·la vostè–..., que no es tracta de retrovisors. A mi aquesta paraula no m'agrada. Trobo que és infantilitzar la política. Però sí que he de posar la realitat a sobre de la taula. I la realitat és que dues persones d'un prestigi que vostè, com a professor universitari, segur que té, van dir fa uns quants anys ja, que són el senyor Enrico

Letta i Mario Draghi, que és que Europa –no Catalunya ni Galícia, Europa– s'havia adormit. I s'havia adormit en molts terrenys. Un d'ells, el més important, la indústria. Per tant, quan vostè fa aquest plantejament... Li haig de dir que no apocalíptic com el que fa normalment el senyor Canadell, però déu-n'hi-do lo negatiu. Hi ha hagut una lleugera diferència que vull posar en valor. Quan vostès fan aquest tipus de descripció, que el que genera és relat polític –i, per tant, l'entenc perfectament–, de vegades hi han persones –i ens n'acompanyen tres– que poden tenir errors. I jo crec que aquests errors no són bons ni positius. Miri, vostè ha convidat aquí els treballadors. Jo els vaig anar a veure. Els acompanyarem perquè vagin a Europa. Vostè parla amb l'AEQT. Vostè parla amb Repsol. Hi ha fet referència fa un moment. Sap vostè perfectament que tantes vegades com hi va vostè hi he anat jo abans. I això és política i no passa res. Però deixem les coses clares també per a vostès. Les coses funcionen així; funcionen així en política.

I la realitat és aquesta: una situació europea que marca que ens hem de despertar absolutament tots, perquè és literalment cert el que va dir de forma especial el senyor Draghi, que és que ens hem adormit, literalment. «Ens hem adormit. Ens pensàvem que érem els millors en tot a nivell industrial i resulta que hi havien dos països, un que coneix molt la diputada que està al seu costat, que és els Estats Units, i un altre que és la Xina, que ens avançaven per la dreta, per l'esquerra, per dalt i per baix.» Diferència? Probablement deu anys a nivell tecnològic. Potser em quedo curt –potser em quedo curt.

Ho hem vist. Ho hem detectat. Vostè diu: és suficient el que fem ara, un cop entrem al Govern? Miri, ja ho analitzarem. No li puc dir ni sí ni no. Li puc dir que mai s'ha fet una inversió en quatre anys de 5.000 milions d'euros. No per a descarbonització, com vostè ha dit; és una part, aquesta. És el pacte nacional de la indústria global. No sé si serà suficient. El que sí que li dic és que mai hi ha hagut una aposta tan important com aquesta. Jo espero que serveixi perquè comencem a reduir aquesta bretxa que tenim, sobretot amb Xina i amb Estats Units, i posem els elements per tirar endavant sectors com –els més disruptius– les noves tecnologies, els semiconductors..., absolutament tots. I també siguem capaços de dotar els clàssics, els que vostè m'ha mencionat per exemple: la siderúrgia, la metal·lúrgia, el tèxtil,

l'automoció, la química, un sector que a Catalunya és punter i pioner –i vostè n'ha fet una descripció que jo no repetiré, perquè l'ha fet perfecta–, i evidentment que l'hem de preservar.

Però vostè el que també penso que ha de fer és dir exactament quins són els motius pels quals això es produeix, quines són les realitats, la manca de competitivitat que hem tingut. Moltes empreses del sector químic –no parlo només de la petroquímica de Tarragona– estan comprant productes, quasi primeres matèries, un puntet elaborats a la Xina, perquè, malgrat que han de fer un viatge de milers de quilòmetres, quan arriben aquí encara són més barats. I això ho hem detectat. I això ens fa menys competitius, a Dow i a moltes més empreses. I el sector de la química ho està patint de forma rotunda i de forma cruel. Li haig de dir –i els hi comentava a ells quan ens vam reunir el dia 19– que, malgrat que el sector químic està patint, i molt, el català, dins de la desgràcia –permeti'm la paraula– del que està patint tot el sector a Europa, ho està patint menys que Itàlia, per exemple, i que França. I això no és un consol, és una realitat.

I ha dit una cosa, vostè, al principi, que també li haig de dir que té tota la raó. Que és que moltes decisions es prenen a Nova York, a París, a Londres o a Singapur. I és veritat, té raó. Per tant, m'aplano jurídicament al que vostè ha dit. Té raó. Però no deixem anar aquesta realitat sense dir quines són les capacitats que tenim per invertir això, per donar-li la volta. No és fàcil. I no és fàcil ni per a nosaltres, ni era fàcil per al conseller Tremosa, ni era fàcil per al conseller Puig. És a dir, quan les multinacionals tenen els seus centres, les seves raons socials a grans capitals europees i miren –Dow, en aquest cas– a vista d'ocell, des de dalt, i amb una fredor increïble, que emprenya –i ho dic molt en serio: que emprenya–, es prenen decisions en base a lo que vostè ha dit, per exemple, dels tres *crackers* que hi han a Alemanya i d'un que en tenim aquí, i d'aquesta manca de competitivitat, la veritat és que poques coses es poden fer per revertir això.

Sí que ha dit una cosa que també l'hi compro: hem de fer una indústria prou competitiva com perquè la seva pròpia competitivitat sigui un reclam, perquè aquests CEOs que decideixen a mil, o a deu mil o a vint mil quilòmetres de Barcelona diguin: «Carai, és que ens surt molt més a compte tenir-ho a Tarragona, o a Girona, o a

Barcelona o a Lleida, que no pas tenir-ho a Romania o a Croàcia.» Per què? Doncs per la qualitat del treball, per la qualitat del talent, perquè hi ha pau social, perquè hi han bons sous, perquè hem sigut capaços de millorar d'altres xacres que hi estan connectades, com, per exemple, les baixes laborals, que també tenim moltes coses a fer, sempre ho dic, diferenciant el que és l'absentisme –terme lleig i pejoratiu– del que és una baixa mèdicament justificada, que sempre es posa al mateix sac i que és injust, perquè la persona que no pot anar a treballar no té per què anar a treballar, perquè està malalta. Una altra cosa és l'absentisme.

Quan nosaltres siguem capaços de posar sobre la taula aquests elements que ens han de fer que puguem explicar al món que és millor estar a Catalunya que a un altre país, sense cap mena de dubte aconseguirem el que vostè més o menys està proposant que necessita Catalunya. I per fer això què li vull dir a vostè? Doncs, col·laborem tots plegats. Tenim una llei d'indústria vella, molt vella, feixuga, caduca. Hi ha una proposta del ministre Hereu que està al Congrés dels Diputats. Hi ha un grup polític, diputat Bertran –diputat Bertran–, hi ha un grup polític que no li dona suport. Sap quin és? Junts. (*Aplaudiments.*) Junts. Llavors, jo li faig una proposta a vostè aquí. Vostè sap perfectament que en moltes coses amb mi es posarà d'acord. Et diria que en la majoria de les coses. Vostè ho sap perfectament, igual que jo. A nivell d'indústria. A nivell d'indústria per a Catalunya i a nivell d'indústria per a Tarragona.

Faig un parèntesi. No puc dir-l'hi, perquè no ho tinc anotat, si les vegades que he anat a Tarragona superen ja el centenar. Li asseguro que va per aquí. I vostè ho sap també. Però ajudi'ns amb aquesta llei. Faci vostè que tinguem un element normatiu a nivell estatal, que tothom li dona suport del grup d'investidura, que pugui fer tirar endavant una indústria 4.0 ja mirant al 5.0, mirant en semiconductors, mirant en xips, mirant en gigafactories, mirant en la indústria aeroespacial que ens ve a sobre, amb els drons, que, malgrat no tenir aquest instrument, tenim empreses punteres i pioneres a Catalunya. Ajudin-nos vostès des de Madrid a tenir aquest instrument i li ben asseguro que vostè a Catalunya no tindrà cap mena de problema per preservar la feina dels treballadors de Dow, per preservar la feina de tot el petroquímic, el sector petroquímic de Tarragona i per preservar la feina de tots els catalans i les catalanes.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, és el torn ara del diputat Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, conseller Sàmper. Consellers, diputades, diputats, treballadors... Bé, d'entrada, conseller Sàmper, aquí curses per veure qui es reuneix més amb els treballadors no en fem cap. El mèrit és seu; el mèrit és dels treballadors i les treballadores de Dow, que han aconseguit que els polítics moguem el cul. *(Aplaudiments.)* Això d'entrada, eh?, que és important.

Després, sobre..., vostè ha dit que, evidentment, estava..., no era un tema només de Catalunya, sinó que Europa estava adormida. Perfecte. Vull dir, segurament és una gran realitat, però això no exclou que l'Administració catalana també s'hagi de posar les piles, eh? Que hagi passat no vol dir que hagi de continuar passant.

Bé, en tot cas, crec que sí que estem d'acord en que la indústria química és estratègica i que el clúster de Tarragona també, eh? Jo crec que aquí podem estar completament d'acord que hem de mantenir la competitivitat com una qüestió fonamental per a aquesta indústria i per a Catalunya. I, per tant, ara la qüestió ja no és quin és el problema, no?, sinó què estan disposats vostès a fer des del Govern. Perquè a mi sempre em sorprèn que, quan surt qualsevol dels meus companys, ens acabem sentint més govern nosaltres, perquè ens acaben interpel·lant a nosaltres. Jo, de veritat, ja ho he dit moltes vegades; és a dir, per als diputats que som nous, a nosaltres això ens interpel·la molt poc. Vull dir, l'hi dic sincerament. És a dir, em sento molt més a prop de la situació dels treballadors que no d'aquestes interpel·lacions que fan al passat. Però, vaja, en tot cas, la pregunta és aquesta: què estan disposats a fer.

Nosaltres presentem, en tot cas, una alternativa de política industrial, perquè Catalunya ha de tornar a enviar un missatge inequívoc, no?, que és: aquí volem indústria, aquí volem produir, innovar, continuar generant ocupació industrial de qualitat. I llancem quatre compromisos. El primer, el reconeixement. És a dir, això es convertirà en una moció d'aquí uns pocs dies, per tant, aquest serà el moment de

trobar els encaixos com el que vostè em proposava per al grup de Madrid, que no dubti que, igual que va passar amb el conseller Ordeig amb la pesca, nosaltres som insistents també, eh? Però, al final, qui ha de negociar són els que estan al Govern.

El primer compromís: reconèixer el clúster químic, petroquímic i de refinació de Tarragona com un actiu estratègic de Catalunya i defensar aquest mateix reconeixement davant l'Estat i davant la Unió Europea –crec que vostè ja estava d'acord en això–, perquè Europa necessita autonomia estratègica i Tarragona en forma part.

Segon compromís: competir, reduir els costos que avui resten aquesta competitivitat a la indústria. Donar suport a la reducció progressiva de l'impost sobre el valor de la producció d'energia elèctrica fins a la seva desaparició. L'altre dia en la Comissió d'Empresa, nosaltres vam presentar això i els seus diputats no ens van donar suport i, en canvi, el senyor Sánchez, al cap d'unes hores, va proposar això en un termini de dos anys. Llavors, moltes vegades ens queda la impressió de que senzillament perquè ho proposa Junts la resposta és «no». I, en canvi, des de Madrid els van corregir. Per tant, també anoti-ho. *(Aplaudiments.)*

Revisar els peatges i costos regulats i aprofitar al màxim els mecanismes europeus de compensació. En definitiva, produir a Catalunya no ha de ser més difícil que per als nostres competidors d'altres llocs.

Tercer compromís: acompanyament. No n'hi ha prou amb demanar a les empreses que es descarbonitzin. A mi em semblava que estava interpel·lant molt les empreses i els treballadors. No sé, jo crec que cal donar-los eines perquè ho puguin fer: permisos més àgils, infraestructures compartides, accés als instruments europeus, estatals i catalans de finançament, electrificació, hidrogen baix en carboni, captura, ús i emmagatzematge del CO₂, i un pla específic per a la química, la petroquímica i la refinació del Camp de Tarragona.

Quart, i darrer compromís: actuar. Actuïn quan encara hi som a temps. Defensem una taula de treball entre el Govern, l'empresa Dow i els representants dels treballadors, que avui ens acompanyen. Impulsem que els grans projectes industrials estratègics puguin comptar amb el suport públic merescut, vinculat sempre, evidentment, a compromisos d'inversió, activitat i ocupació.

I, conseller Sàmper, avui Catalunya encara és a temps: podem, poden atraure inversions, mantenir la capacitat industrial i continuar sent un dels grans pols químics d'Europa. Però això no passarà per inèrcia, només passarà si hi ha una política industrial clara; que l'ha de fer el Govern, conseller Sàmper, no l'oposició –l'ha de fer el Govern.

Nosaltres presentarem la moció per ajudar-los, en to constructiu, però no volem ni privilegis ni excepcions. Demanem una cosa molt més senzilla: que Catalunya competeixi amb les mateixes eines amb què ho fan els grans territoris industrials d'Europa. Perquè el que avui està en joc no és només el futur del Camp de Tarragona; el que està en joc és la capacitat de Catalunya de continuar sent una nació industrial. I aquesta és una decisió que, per sort o per desgràcia, conseller Sàmper, depèn en bona part del seu Govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn de rèplica del conseller i té la paraula l'honorable Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Bé, ja li dic que en aquests cinc punts que vostè ha mencionat no he trobat discrepància en cap d'ells i, per tant, serà molt fàcil redactar aquesta moció que haurem de treballar en breu.

Miri, li diré com veig jo Tarragona, perquè el títol inicial de la seva interpel·lació era la indústria al Camp de Tarragona. D'acord? I, per tant, permetin-me que ho faci una miqueta més genèric. Jo Tarragona li haig de dir que, malgrat les sotragades, permeti'm l'expressió, doncs, que estem vivint, per exemple, en el tema del sector químic –que no és gens menor, perquè la petroquímica a Tarragona és un sector molt i molt rellevant–, permeti'm que li digui que no només el veig positiu, sinó que el veig molt positiu. I vostè ho coneix tant o millor que jo; tant o millor que jo, per dues raons: perquè és d'allí i perquè dona classes allí, en un centre de talent com és la Rovira i Virgili.

Tarragona, petroquímica. Hem de fer una feina important a nivell d'indústria. Té raó. No li dic que no. S'ha de fer una feina molt important, hi insisteixo, per corregir, doncs, aquesta davallada, aquesta adormida estratègica que s'ha tingut a nivell europeu i també, evidentment, aquí.

Port de Tarragona. Molt, però que molt important, i vostè ho sap perfectament.

El talent que li deia, la Rovira i Virgili, no només a Tarragona, que ha tingut la capacitat de descentralitzar la formació dels tarragonins i de la gent de les Terres de l'Ebre, sinó que ara, a més, vostès ja comencen –dic «vostès», perquè vostè és professor– a impartir classes a Tortosa en determinats graus, amb la qual cosa vostès estan aconseguint generar talent a Tarragona, generar talent a les Terres de l'Ebre i generar que probablement..., si som capaços de generar iniciatives econòmiques importants tant a Tarragona com a les Terres de l'Ebre, siguem capaços de convèncer els nostres fills que viuen allà o nets a que quan se'n vagin a estudiar, sigui a la Rovira i Virgili o sigui allà on sigui, tinguin elements com per no haver de marxar.

I n'hi dic un que se n'ha parlat molt aquests dies i que no ha sortit en la seva interpel·lació: l'aposta que ha fet aquest Govern per la gigafactoria a Móra la Nova. No és gens menor –i ho deixem anar com si fos una petita tonteria que no té cap mena de valor– una gigafactoria que si tira endavant –i és l'aposta de l'Estat espanyol– Catalunya, no cap altra, generarà una empresa de dades d'intel·ligència artificial lo més important de la qual no serà precisament els treballadors que puguin haver-hi a la gigafactoria, sinó tota l'economia circular que generarà al seu voltant.

Per tant, imaginin-se vostès si aquest Govern té al seu cap Tarragona, el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre. Així és com nosaltres veiem Tarragona i com veiem aquesta indústria.

Reconeixement? Per descomptat. Ens reunim de forma constant, diria que mensualment, com a mínim una o dues vegades, amb l'AEQT, que vostè sap que és l'associació de la indústria química de Tarragona.

I no, jo no estava fent cap competició per veure quan ens veiem més o quan ens veiem menys, però com que vostè ha portat aquí els treballadors, doncs m'ha semblat que era oportú que cadascú deixés clares les seves actuacions. Perquè no

es tracta de competir, senyor Bertran, sinó que del que es tracta és de, diagnosticant els problemes, intentar arribar a solucions.

I miri una cosa, per nosaltres és un sector..., no estratègic, no; més que estratègic. Crec que vostè ha dit una cosa similar a la que diré jo ara. Però la química és la indústria de les indústries, perquè en qualsevol cosa que vostè toqui per aquí ara – qualsevol cosa, probablement, menys la fusta– hi ha alguna cosa de química. Potser a la fusta, a través del vernís, hi trobaríem alguna cosa. La química és la química de les químiques. I vostès han de saber que nosaltres això ho tenim molt clar, no pel pes que ha tingut fins ara, sinó pel pes que volem que tingui a partir d'ara.

I els hi dic una cosa: ens hem de reinventar? Doncs sí. I nosaltres hem dit públicament que estem a favor, per exemple, d'un dels processos que vostès volen engegar –quan dic «vostès», em refereixo a la indústria química– per a aquest reinvent de la indústria, que és, per exemple, la captura i l'emmagatzematge del CO₂, que vostès saben que no tenim capacitat autonòmica per dir si sí o si no, depèn d'Europa en gran mesura i en menor mesura, d'Espanya.

Però nosaltres ho hem dit de forma pública, tant un servidor com el propi president, que nosaltres estem a favor d'aquest emmagatzematge del CO₂, que ha de ser un dels elements que permeti que aquestes empreses com la seva es puguin reinventar i que, per tant, aquests processos ara que són negatius, com els que vostès acabaran vivint –hem sabut la iniciativa a nivell global, no sabem encara l'afectació que tindrà a dalt Tarragona, però en sabem el percentatge aproximat–..., perquè més d'hora que tard siguem capaços de trobar una altra fórmula perquè la química de tota la vida a Tarragona trobi un altre canal per fer que vosaltres, que tots vosaltres, que tots vostès tinguin la feina que es mereixen.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. I si em permeten aprofitar també des de la Mesa del Parlament per donar la benvinguda als treballadors de Dow que han seguit aquesta interpel·lació i que de ben segur seran ben presents al Parlament en les properes setmanes.

Interpel·lació al Govern sobre la situació del sector vitivinícola

300-00340/15

I passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació del sector vitivinícola; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per exposar-la té la paraula, per un temps de deu minuts, la diputada Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Conseller Ordeig, el sector vitivinícola –i estic segura que hi estarem d'acord– és una peça essencial de l'economia, la cultura, el paisatge i la projecció internacional de Catalunya. Els nostres vins tranquils i escumosos gaudeixen d'un gran reconeixement arreu del món, des dels caves, des dels escumosos fins als vins tranquils amb prestigi internacional de les onze denominacions d'origen de vins tranquils, passant des de la Denominació d'Origen Qualificada Priorat fins a la Denominació d'Origen Penedès, que des de la verema 25 és la primera denominació d'origen en certificar tots els seus vins amb «ecològic».

Cinquanta-quatre mil cent nou hectàrees de vinya en producció a Catalunya, una superfície que posa de manifest l'enorme implantació territorial del conreu, que comporta un gran impacte econòmic, que situa el volum de negoci anual de la indústria vitivinícola catalana al voltant dels 1.500 milions d'euros, fet que la converteix en un dels principals sectors de la indústria agroalimentària del nostre país. És, doncs, un sector que genera activitat als cellers i a les explotacions agràries, però també ocupació, exportacions, turisme, restauració, comerç i valor afegit al conjunt del territori.

La importància de la vinya, tanmateix, va molt més enllà d'aquestes xifres econòmiques; les vinyes contribueixen decisivament a construir i mantenir el mosaic agroforestal, trencant la continuïtat de les masses boscoses, preservant espais oberts i conreats i facilitant una gestió activa del territori. Són paisatge, biodiversitat, activitat pagesa i arrelament, però també una eina imprescindible per reduir la càrrega de combustible vegetal i limitar la propagació dels grans incendis forestals. I aquests dies ho hem pogut constatar amb l'incendi de Tiana i Alella o el de l'Anoia,

que encara fumeja i on les vinyes han estat clau, com feia constar la gent del celler Pla de Morei per aturar el foc.

Les vinyes i els camps treballats no només són espais productius, sinó franges vives de protecció que poden ajudar a frenar el foc i a defensar els pobles, les masies i els boscos. Per això, tenir cura de la vinya, garantir la continuïtat de les explotacions i assegurar preus dignes per als viticultors és també fer política forestal, que ara en aquests dies en parlem tant i tant.

Per tot plegat, la importància econòmica, social, d'arrelament al territori i de gestió del mateix sector vitivinícola català és absolutament fonamental per al país. Ara bé, tots som plenament conscients que el sector arriba a la porta de la verema amb reptes i dificultats que cal resoldre per garantir que tothom s'hi pot guanyar la vida dignament; reptes i dificultats a les que podem posar xifres. L'Organització Internacional de la Vinya i el Vi, l'OIV, xifra el consum mundial de vi, l'any 2024, en 214,2 milions d'hectolitres, un 3,3 per cent menys que el 2023 i que fa que el nivell de consum mundial sigui el més baix des de l'any 61. Especialment afectat per aquesta disminució i seguint l'estela segurament de la pujada de les temperatures hi han els consums de vi negre, que ha vist com la producció mundial queia un vint-i-cinc per cent entre el màxim registrat el 2004 i el 2021. En canvi, el vi blanc i el vi rosat experimenten un creixement, que no és capaç de compensar aquesta baixada dels vins negres. El vi blanc, amb un increment d'un tretze per cent i el rosat del vint-i-cinc per cent.

Aquestes dades indiquen un canvi estructural de les preferències dels consumidors, amb una pèrdua, com deia, del pes del vi negre i un millor comportament dels vins blancs, rosats i escumosos, que provoca que moltes zones estiguin o bé elaborant vins blancs o rosats de varietats de raïm negre, com pot passar a la Terra Alta, o arrenquen vinyes negres per intentar passar a varietats blanques. Per això, conseller, la primera pregunta és com podem ajudar aquesta reconversió de les nostres vinyes, aquest pas d'aquest mercat que demanda més blancs, més rosats, que no demanda els negres i que, per tant, cal acompanyar.

I si parlem directament de Catalunya, el baròmetre català sobre el consum i vivències, la quarta onada del 25, que fa l'Incavi, confirma que el consum de vi de

totes les varietats està perdent a casa nostra freqüència; n'estem baixant el consum, experimentant una disminució especialment dels consumidors setmanals, amb una reducció de proporció total de persones consumidores de vi, i mostra que el consum del vi està cada vegada més associat a esdeveniments puntuals –a celebracions, a ocasions especials– i menys als àpats habituals. D'aquí n'extraïem la necessitat d'impulsar aquesta promoció d'un consum evidentment responsable del vi de les denominacions d'origen del país. Com pensen incrementar-la des del Govern? Com incrementem la inversió de l'Incavi, de Prodeca, en aquesta promoció i en aquest acompanyament?

I, conseller, s'han plantejat mesures, per exemple, per limitar el marge d'increment que els restaurants apliquen al vi en els seus establiments? Sovint, els preus disparats respecte al producte que trobem a la botiga fan que els consumidors declinin en els restaurants prendre vi. S'han estudiat mesures en aquest sentit?

I si parlem de descens en la comercialització, cal posar xifres al cava. La meitat del raïm del país es destina a, aproximadament, escumosos. Dels 270 milions de quilos, 130 són cava. I, certament, el cava ha baixat molt les vendes. Entre el 23 i el 25, el volum comercialitzat s'ha reduït de 251,8 milions a 190 milions, amb una reducció que vol dir un 24,5 per cent en dos anys. Especialment significatiu és el cas del mercat alemany, que és el mercat on la davallada és molt més extraordinària. Les importacions de cava van passar d'aproximadament 31 milions d'ampolles a 8 milions d'ampolles, del 23 al 25; una pèrdua importantíssima de producte que ve determinada, en una bona part, d'un dels principals agents comercials, que és Freixenet, principal operador en el mercat alemany, que ha decidit deixar de vendre a Alemanya el Carta Nevada –és a dir, l'ampolla de sempre de les bombolles de cada Nadal– com a cava i vendre'l com a escumós i, per tant, treure un munt d'ampolles de la Denominació d'Origen Cava, fet que provoca que, evidentment, el raïm que s'embotella no és un raïm provinent del territori.

D'aquí en trauríem tres grans necessitats. Conseller, què farem perquè no passi amb altres grans empreses històriques del sector, alguna en venda també, el que ha passat amb Freixenet? No podem deixar, i ho hem vist, en mans de multinacionals grans empreses com Freixenet, que sense cap arrelament amb el territori deixen de

produir producte local i passen a altres mètodes de fabricació i a altres països, descapitalitzant el territori i acomiadant treballadors. Conseller, què faran per millorar la comercialització i la promoció dels nostres vins al mercat català i a l'internacional? I, conseller, com s'ajuda i s'acompanya aquells projectes de creixement amb la capacitat d'embotellar el producte de cellers que volen embotellar més i comercialitzar més? I quan això passa, no poden estar un any esperant la resposta de la Generalitat, i vostè ho sap.

I mentre les xifres de vendes del cava baixen, les del *prosecco* pugen. Entre 2019 i 2025 el volum anual de vendes ha passat d'uns 480 milions a 667 milions d'ampolles, un increment de 187 milions d'ampolles, equivalent a un trenta-nou per cent del mercat. Per tant, és evident que hi ha mercat mundial per a les bombolles, el que necessitem és posicionar el cava enfront d'aquest *prosecco*, que és un producte molt més fàcil, que necessita molt menys temps d'elaboració, però davant del qual el cava és una resposta de qualitat. Hi insisteixo: necessitem més capacitat d'embotellament, més promoció i més suport a la comercialització per part del Govern d'aquestes dues polítiques.

I a aquestes xifres s'afegeix l'impacte important del canvi climàtic a la vinya. Aquelles persones que segueixen negant el canvi climàtic que vinguin al Penedès, on les veremes lligades a les festes majors han passat a millor vida. Aquelles condicions estables en el temps ja no existeixen. Venim d'un any de míldiu per les fortes pluges, seguit de tres anys de sequera que van malmetre i matar una bona part de les vinyes, –tot i que és una planta absolutament resilient– i que van impactant una producció de quilos de raïm amb un fort descens dels quilos collits. I enguany les pluges acumulades feien preveure una bona collita, però també és veritat que a hores d'ara comencem a patir, perquè ha deixat de ploure absolutament gairebé a tot el territori, i, a més a més, aquestes fortes calorades no deixen clar quina quantitat de raïm poden produir.

Per tant, tots aquests factors, juntament amb la reducció general del consum del vi i la incertesa, fan que en el sector hi hagi neguit; vostè ho sap: divendres passat l'hi van explicar a Vilafranca. Sap també que aquest proper divendres hi ha una mobilització per part d'Unió de Pagesos reclamant les mesures necessàries per al

sector vitivinícol; unes mobilitzacions a les que des d'aquí hi donem tot el suport. I, per tant, conseller, ens calen mesures tan ràpides i immediates com també d'estructurals.

Ja s'està impulsant la verema en verd. Però si la verema en verd no puja el diner que posem en cada hectàrea... És evident que s'hi han acollit molt poques hectàrees, dos mil, per ser més concrets. També necessitem destil·lació en crisi, una destil·lació en crisi que necessitaríem que s'avancés. Té poc sentit que no sàpigues quantes de les teves reserves podràs destil·lar abans de saber quant raïm i quant vi base entraràs en la teva bodega, perquè si no saps què pots treure no saps què podrà entrar. Per tant, el Govern hauria de ser capaç d'avançar aquesta destil·lació en crisi. També ens cal creure'ns el most rectificat concentrat, és una mesura estructural que, a més a més, ajuda a fer aquest emmagatzematge d'un any per l'altre, per poder tirar endavant una estabilitat en un clima que és absolutament canviant.

I l'última cosa que li pregunto, conseller: voldria saber la seva opinió respecte a la demanda d'Unió de Pagesos d'aquesta arrencada social indemnitzada de la vinya que estan promovent, demanant l'arrencada subvencionada d'un vint per cent de la superfície vitícola. Li voldria demanar què opina el Govern, què opina vostè d'aquesta demanda que fa Unió de Pagesos?

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Diputada Llop, bé, en primer lloc, gràcies per la interpel·lació. Jo crec que és el moment, el lloc i..., com ha dit vostè. Intentaré lligar la meva reflexió contestant a gairebé tot el que m'ha apuntat, i si creu que hi ha alguna cosa que no he contestat prou bé, al segon torn, si us plau, m'ho diu.

Deixi'm començar també fent un record a les persones que estan treballant pels incendis, els nous incendis que s'han declarat i els que teníem en procés de control.

I, per tant, tornar a recordar de minimitzar al màxim totes les activitats de risc aquests dies. D'acord?

També un reconeixement al sector vitivinícol del país. Jo crec que també..., moments de dificultats, que les comentarem, però també de posar-lo en valor, com també agrair les..., vostè sap que hem estat fent moltes reunions de treball amb les diferents organitzacions, amb les DOs, amb les organitzacions agràries, amb el territori, analitzant, doncs, evidentment, això que vostè ens deia de, sobretot, solucions de present urgents de la campanya, de la verema, però sobretot també model de futur d' on hem d'estar d'aquí a uns anys.

I aquí, en aquest marc, jo els hi ofereixo, diputada..., a part de la moció que vostès facin, jo els hi ofereixo a tots els portaveus dels grups que també siguem capaços de trobar un espai de debat, de reflexió i de concretar també mesures concretes de suport al sector i, sobretot, que els propers anys sapiguem què és el que hem de fer, i compartim també una visió de quin tipus de viticultura volem per al futur.

Vostè..., no repetiré les dades que ha dit, és evident que, per al sector, per la història, per la identitat, per la tradició, pel món rural, per les exportacions, per l'economia, el sector vitivinícol representa un patrimoni importantíssim per al país i volem que continuï sent així. Però alhora també jo crec que hem d'entendre que estem en un canvi..., en un punt d'inflexió –climàtic, geopolític; ja ho hem parlat moltes vegades. I si en algun cultiu, en algun sector econòmic es visualitza aquest canvi d'era és al sector vitivinícol: molt afectat per la crisi climàtica, molt afectat pels canvis de consum, molt afectat per la geopolítica. El consum ha canviat. S'han enfonsat uns tipus de consum, però n'estan pujant uns altres, com veiem. Com vostè ha dit, altres tipus de varietats, altres tipus de productes molt similars a Itàlia, per exemple. I, per tant, veurem..., no sabria dir-li si hi ha més dificultats o oportunitats. Per tant, el que hem de veure és aviam com ens adaptem ràpid i com realment en fem..., generem també una segona etapa de progrés, una nova etapa de progrés del sector, fent les coses bé.

Jo el que demano és..., per tant, sí, context difícil, però oportunitats. Dos, actitud i confiança. Portem també molt de temps donant uns missatges que potser no són els més engrescadors o no són els més optimistes entre les persones del sector i també

en alguns mitjans de comunicació. Escolti, si fem les coses bé ens anirà bé. Si el sector va a la una, fem alguns sacrificis, fem la feina, evidentment ho passarem malament, però ens en sortirem. I volem que el vi de casa nostra continuï sent abanderat arreu del món, continuï sent reconegut pels catalans i les catalanes en major mesura –i després m’hi referiré–, i continuï, evidentment. I tots els turistes o persones que visiten casa nostra..., la pregunta és: es pot conèixer Catalunya sense provar els nostres vins, els nostres caves o els nostres escumosos? Es pot? Jo crec que no.

Per tant, ja començo aquí amb un missatge molt ràpid, eh?, vull dir, per anar clar. Miri, el que és impresentable és que als restaurants no hi hagi vins catalans, als restaurants de Catalunya. Per tant, lo primer que els hi demano és que tots fem un exercici de militància, que a tots els restaurants hi ha d’haver vins catalans. Això no passa sempre i, per tant, si us plau... Si els consumidors reivindicuéssim això, tindríem la meitat dels problemes.

També, que els turistes, 40 milions de turistes a Catalunya..., a tots els circuits turístics de Catalunya. Home, un turista que ve aquí, què menys que provar un vi del Priorat, del Penedès, de la DO de l’Empordà; per saber també com s’ha produït, quin tipus de vinya hi ha aquí, quina varietat hi ha, quin viticultor l’ha fet. Per tant, què menys, no?

Com també els nostres vins arreu del món, explicar el nostre país a l’altra punta del món. I aquí, com saben, vam estar també a Mèxic, veient com ajudàvem també en la comercialització dels nostres vins catalans, amb molt bona feina que s’està fent arreu del món.

I, per tant, amb moltes dificultats, però jo crec que aquí hem d’utilitzar totes les eines –ho ha dit: Acció, Prodeca; com sap, aquí podem detallar un dia i fer una sessió de treball–, tot lo que estem fent amb els mercats actuals i, sobretot, amb els nous mercats. El món cada dia és més gran, hi ha mercats que cada dia augmenten la seva renda *per capita*, i nosaltres hi hem de ser. Si no hi som nosaltres, evidentment hi seran alguns altres.

Per tant, actitud; confiança; projecte clar de mesures urgents; com ha dit vostè, mesures a mitjà i llarg termini; unitat –jo demano unitat del sector, que ho he dit

abans–, i també reivindicar, escolti, que ho tenim tot, que si fem les coses bé..., tenim el paisatge, tenim la dieta mediterrània, tenim la cuina catalana, tenim varietat de produccions, tenim el Pirineu, tenim el litoral, tenim l'Empordà, tenim l'Ebre... Per tant, tenim aquí tots els elements que s'han de tenir..., tenim l'enoturisme. Per tant, ho podem fer bé.

I sobretot, també, la reflexió que vostè deia: quin país volem? Jo això sempre ho dic. Volem un país on la política agrària sigui l'última decisió que prenem quan fem pressupostos o quan prenem decisions? O volem una Unió Europea, o un Govern de l'Estat, o volem una Generalitat de Catalunya que la política agrària de cohesió territorial, del món rural, de suport a la ramaderia, estigui aquí dalt i que, per tant, quan fem una llei, doncs mirem, o no la fem o la modifiquem per tal d'ajudar o almenys no entorpir la feina dels nostres agricultors? Aquest és un tema. Determinades polítiques, les hem fet al davant de tot i a vegades no hem mirat l'impacte que tenia en el nostre sector. Per tant, quin país volem? Un país de vinyes, de cultius, de ramaders, i evidentment, com deia, menys incendis tindríem si tinguéssim més agricultura i recuperéssim determinats cultius.

Mesures concretes per al que dic. Però quines mesures? Nosaltres, les que hem pactat amb el sector –i els convido a que diguin si és suficient, si n'hem de fer més. Collita en verd: 3,6 milions d'euros destinarem a la collita en verd. Veurem aviam com som capaços de fer-ho, eh? Si creu que hi ha algun procediment que es pot fer més ràpid mirem-ho. Destil·lació en crisi: 5 milions d'euros. Per tant, mesures extraordinàries: 3,6 de collita en verd; 5 milions d'euros de destil·lació de crisis; començarem una sèrie a nivell de consum, una sèrie de TV3, que es dirà *Gent de DO*, per tant, també per conscienciar sobre el consum i la feina de les DOs; i també recuperarem, després de sis anys..., set anys –perdó–, la Mostra de Vins i Caves de Catalunya i la Setmana del Vi Català. La gran Mostra de Vins i Caves de Catalunya, que es farà a l'Arc de Triomf, després de set anys, que ho recorden i que va ser un gran èxit quan es va fer allà i, per tant, que hem aconseguit que es faci allà.

Estic totalment d'acord amb el que ha dit: s'ha d'apostar per les reserves de crisi. Per tant, fa tres anys, se'n recorden dels problemes que tenien els cellers perquè no hi havia raïm? Però estàvem donant ajudes perquè no hi havia raïm i ara hem de

donar ajudes perquè sobra raïm? El que hem de fer és tenir més resiliència i, per tant, tenir una reserva, amb ajudes de l'Administració, com també apostar pel most concentrat –també ho ha dit. Hi fiquem..., comprem sucre de canya que ve de no sé on, quan hauríem d'apostar pel most concertat. Ja hi ha una línia d'ajudes, però segurament l'hem de replantejar per ficar-hi més diners i més intensitat de l'ajut perquè els hi surti a compte.

Ajudes a la sequera. També tenim alguns ajuts per a la sequera d'altres anys, que jo crec que aquí també els podem agilitzar i hi pot ajudar. Aquí l'ICF té una línia d'agroliquiditat i d'inversions oberta permanentment. Com li he dit, l'ajuda de Prodeca, Acció, però també d'ICEX aquí, i totes les eines i tota la xarxa diplomàtica per impulsar les exportacions. Sap que aquí hi ha també projectes d'aigua; d'aigua i de regadiu al Penedès. Vingui qui vingui, aquí, enhorabona, perquè jo em vaig trobar un projecte ben plantejat sobre el regadiu del Penedès. Sort n'hi ha! Sort n'hi ha que ja fa dies vam començar i ara ja hem adjudicat el projecte d'alternatives. Per tant, hem d'anar a donar un reg de suport per assegurar el futur.

El consum local que ja l'he dit. El consum, el turisme i l'enoturisme. Hi ha inversions? Vostè diu: «Quan un celler vol fer inversions...» Hi ha línies anuals d'inversió, per a modernització i per a comercialització dels cellers. Per tant, aquí qualsevol projecte que hi hagi, evidentment tindrà el suport del Govern. Com també noves varietats, nous productes, baixes graduacions. Jo crec que aquí també hem de ser més flexibles i més orientats a mercat. A nosaltres això a vegades ens costa, mirar com es mou el mercat, mirar quins productes i moure'ns.

O també el gran projecte..., aquest any serà l'any de la cuina catalana. La cuina catalana i els nostres vins han d'anar de bracet. No s'entén una cosa respecte a l'altre. Com també projectes d'investigació per lluitar contra les plagues, varietats, etcètera. Suport a l'Incavi, com ha dit; que l'Incavi sigui aquesta Administració potent i amb recursos. Suport a les DOs o a les moltes fires i mostres que es feien i que amb alguns de vostès ens vam trobar aquest mateix cap de setmana passat.

O també un element molt important: què passa a Brussel·les? S'està discutint ara el paquet del vi de la Unió Europea. No està tan clar que el vi estigui a la PAC. Per tant, una bona PAC amb recursos i que el vi sigui un tema intrínsec a l'alimentació també

del país, amb un consum moderat, canviant, però evidentment forma part del nostre patrimoni, de la nostra història, de la nostra identitat, amb més de tres mil anys d'història. I no serà una moda, la que tinguem ara o la que puguem tenir en el futur, que es carregarà aquest gran patrimoni de tants i tants anys.

Com que segur que m'he deixat alguna cosa i se m'acaba el temps, evidentment, li continuaré..., l'hi contestaré al següent torn d'intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Conseller... Gràcies, president. Conseller, comparteixo moltes de les seves reflexions; estaria bé que anessin acompanyades de moltes respostes. Perquè moltes de les coses que es fan, que ens explica..., o sigui, lo que fa el departament i lo que està publicat o lo que està en marxa, ja ho sabem, només es tracta de veure les notes de premsa del departament. El que jo li estic demanant és com anem més enllà. Li poso un exemple. Vostè em deia: «No pot ser que els restaurants catalans no tinguin vins catalans a les seves cartes.» Hi estic molt d'acord. Què hi farà el Govern perquè això canviï? Perquè, més enllà d'instar els consumidors... Escolti, la gent del Penedès, per exemple, ja li dic que ho fem. Cap problema. Ara, el Govern també hi ha de dir alguna cosa, no?

Una mica, una altra cosa que li deia absolutament estructural i li he fet la pregunta absolutament directa. Té vostè sobre la taula aquesta (*l'oradora mostra un full a la cambra*) proposta de la Unió de Pagesos: proposta d'arrencada de la vinya. Vostè creu que la situació actual necessita aquesta mesura d'arrencada de la vinya? Què n'opina el Govern d'aquesta proposta que està presentant Unió de Pagesos sobre la taula? Jo crec que la pregunta és claríssima: què n'opina el departament? Què n'opina el conseller, d'aquesta proposta d'Unió de Pagesos d'un vint per cent d'arrencada de la vinya? Per tant, entenem que és imprescindible que hi puguin respondre.

Vostè deia com millorem algunes línies: collita en verd, destil·lació de crisi. Ja l'hi deia jo en la meua primera intervenció. Com ho millorem? Fent-ho abans. La verema en verd l'estan fent ara. O sigui, tot just..., és cert que es va ampliar la partida que venia d'una xifra més baixa, que hi ha hagut aquest increment fins als 3,6, per incloure les dos mil hectàrees que estan en marxa; però que ho estan fent ara. I la destil·lació de crisi. L'hi torno a dir: si tu ets un celler que entraràs verema, segurament començaràs a finals de juliol i no saps quants dels teus excedents que tens actualment embotellats podràs fer amb destil·lació de crisi per treure del teu celler, tampoc saps exactament quant raïm has de comprar per saber quantes reserves tindràs. Per tant, necessitem que el Govern tregui això molt aviat, molt més abans de que no hi hagi la verema en marxa.

Notícies com les que vostè deia, de recuperar el tema de l'agenda Denominació d'Origen; de recuperar, després de set anys, aquesta mostra de vins catalans; imprescindible que Barcelona abanderi les dotze denominacions d'origen que té i que el país, la seva capital, es cregui els vins catalans, ens sembla una cosa imprescindible. Per tant, hi estem absolutament d'acord.

Li feia jo tot un seguit de preguntes, conseller, com és... Vostè em deia: «Sí, ja fem comercialització i promoció.» És evident que si *prosecco* ens està passant la mà per la cara, com està passant amb els escumosos, alguna cosa hem de fer millor. Per tant, què més pensa fer el Govern? Jo li agafo la mà. Vostè diu: «Fem un grup, treballem plegats.» D'acord, nosaltres hi serem, ja ho sap, però què està plantejant el Govern a hores d'ara, més enllà de dir-nos que ens estén la mà i que treballem plegats? Hi insisteixo, eh? Li dic que sí, però entenc que, després de gairebé dos anys de govern, tenen més coses avançades. Per tant...

El que també li preguntava: què fa el Govern perquè en grans empreses històriques del sector, com alguna que està en venda, no torni a passar-nos lo de Freixenet? Hi perdem bous i esquesques per enèsima vegada. Què fa el Govern amb això? Hi està fent alguna cosa? Com s'ajuda i s'acompanya els projectes, li deia, que volen créixer la seva capacitat d'embotellar, que volen vendre més directament? Vostè em deia: hi ha una línia. Sí, Impuls.Coop, d'acord. Però també sap que hi han cellers que fa un any que esperen una resposta seva a com acompanyen aquesta subvenció. No

podem permetre'ns esperar un any una resposta per saber si poden tirar endavant inversions importants.

Després, sap que hi han projectes fora de denominació d'origen. El Govern està treballant ajudes per a marques col·lectives reconegudes dins de la Unió Europea? Hi ha algun projecte que estiguin tirant endavant en aquest sentit? Perquè això ja és una realitat i, per tant, també s'ha de poder acompanyar.

I li faig un parell de preguntes més, que no m'ha donat temps en la primera part, com és: tenim pendent també, conseller Ordeig, el desplegament del reglament de la Llei 2/2020 de vitivinicultura, una llei que vostè i jo, com a diputats, vam tirar endavant en el seu moment i que ens falta el reglament. Que el 2023 es va fer la consulta pública, es van fer els grups de treball, però que encara aquest reglament no ha vist la llum. I, per tant, tenim una llei del 20, que no hem pogut fer un reglament i que, per tant, estem pendents de veure com carai ho podem desplegar, això.

I, no sé, podria comentar-li moltíssimes coses del que vostè ha anat dient. Però, en tot cas –em sembla important, hi insisteixo–, li agafem el guant. Per part d'Esquerra Republicana treballem plegats, estaríem encantats. Però, hi insisteixo, el Govern té la responsabilitat també d'anar endavant. Li he fet tot un seguit de preguntes la primera part i ara aquesta segona, que no pot ser que només em parli de la filosofia i del que hem de..., del que volem fer, sinó que esperem del Govern actuacions concretes. Què hi ha en el sector vitivinícola, que pateix i pateix molt, per a aquesta propera verema?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn de rèplica del conseller i té la paraula l'honorable Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, vicepresidenta. L'important és que hi hagi projectes de competitivitat, de foment de l'exportació, de creixement. I rebran el suport del Govern i, per tant, si creu que n'hi ha alguna que no ha rebut el suport, ens ho diu i... Escolti, nosaltres

tenim 11 milions d'euros anuals per a fons de competitivitat dels cellers. I tenim una línia anual de 7 milions d'euros per a obertura de mercats tercers. Per tant, escolti, hi ha moltes eines de suport. I també tenim una línia oberta permanentment de finançament d'ICF.

Nosaltres defensem que les empreses i els cellers catalans tinguin la seu social a Catalunya. I, per tant, aquí..., jo crec que aquí també en els últims anys, doncs, semblava que això no era un tema important, i això és un tema competitiu i és un tema de territori i és un tema que llavors ens afecta directament. I, per tant, farem tot el que faci falta per mantenir les que tenim o per recuperar-ne algunes que han marxat. Com? El moment que tinguem l'oportunitat. I aquí els hi demano que vostès..., eh?, i llavors ho podem parlar. Crec que potser no és aquí on ho hem de parlar. Si volen també ho comentarem i els hi direm el que estem fent, el que ja estem fent.

Un element positiu dintre de tot lo que està passant: ha baixat el consum, però ha pujat el preu mitjà per ampolla, eh? Per tant, jo crec que és cap aquí on hem d'anar. Hem d'anar a qualitat, hem d'anar a preu alt i, per tant, hem d'anar a marge. I, per tant, hem d'anar a pujar el preu mitjà d'ampolla. Jo vaig estar ahir amb la nova presidenta de la DO Cava. Tenim una oportunitat, com ha dit, el cinquanta per cent del raïm va a la DO. Per tant, podem tenir tots la raó, però si hi ha els grans operadors o la DO Cava, evidentment, no participa d'aquesta estratègia..., per tant, anem a veure tots plegats com som capaços d'impulsar, amb aquesta... Tenim una nova oportunitat amb la nova direcció. Intentem fer-ne, d'aquestes dificultats, doncs, forteses.

Jo estic d'acord amb el que ha dit vostè de reconversió de la vinya i de varietats. Hi estic d'acord i, per tant, hem de trobar la manera de que això es pugui fer per adaptar-nos ràpid. Hi estic d'acord. Vostè: «Escolti, i què hem fet amb els restaurants?» Home, doncs hem fet campanyes de promoció, l'Implica't, hem parlat amb els gremis, amb el sector turístic, doncs, amb tothom. Clar, si poguéssim fer una llei... Si fos legal, fariem una llei per obligar a que els tinguessin, els vins catalans. Però això no es pot fer –això no es pot fer, eh? I si poguéssim fer una llei perquè la gent que anés a un restaurant demanés els vins catalans... Però tampoc

es pot fer. I, per tant, el que hem de fer és convèncer, promoció i explicar les qualitats del que tenim. Per tant, cap aquí hem d'anar. I si tenen alguna idea, evidentment, a disposició.

La proposta d'Unió de Pagesos. Miri, jo el que li dic és que estem en contra de perdre cultiu agrari a Catalunya. Catalunya –ja ho he dit moltes vegades, eh?–, vint-i-cinc per cent de la superfície agrària, no podem perdre ni un pam de terra. I, per tant, arrencar vinyes perquè quedin ermes, hi estem en contra. Fer reconversions varietals? Estudiem-ho. Fer reconversions de cultius? Ara, ens podem trobar... Hi ha sequera, eh? Tornarà la sequera d'aquí a tres anys. Els ceps que arrenquem ara els podem trobar a faltar. Tardarem deu anys a recuperar-los, quan els necessitem, eh? Per tant, jo crec que d'això se n'ha de parlar –se n'ha de parlar. I, per tant, jo només veuria una arrencada, que no està finançada, en determinades circumstàncies molt molt restringides, perquè no podem perdre, com dic, potencial productiu. Nosaltres estem convençuts que el nostre sector és viable i que el volum, la dimensió, les cinquanta mil hectàrees, doncs, han de poder ser rendibles.

Estic d'acord en que hem de desplegar el reglament de la llei del 2020. Hi estic d'acord, perquè això ens ajudarà també a veure com actualitzem alguns temes que necessitem impulsar. Vostè diu: «Escolta, s'han de fer més mesures.» Jo l'hi he dit: el most concentrat necessita segurament més recorregut. La reserva de crisi també necessita més recorregut i més diners. I si creu que les altres podem adaptar-ho... Ara, escolti, tenim els diners que tenim també. Jo li dic 9 milions d'euros. Sembla poc? Anem a mirar aviam si podem posar-n'hi més. Hi estic d'acord, lo important és saber què hem de fer. I llavors ja buscarem, si fa falta, els fons de contingència; en un moment extremadament complex, doncs a veure com ho podem fer. Per tant, 9 milions, veurem aviam si ja podem afegir-n'hi alguns més.

I, escolti, res més. Lo que he dit: donar-li la mà. Gràcies. Jo crec que això toca. Tocava aquest debat. El moment és complex. El moment és greu, no cal negar-ho. Però jo crec que, com altres vegades, de l'adversitat n'hem de fer l'oportunitat, intentant veure..., aquelles coses que feia anys i temps que potser no anaven prou bé, ara ja és inajornable.

Per tant, unitat, projecte, viticultura, d'acord?, i destinar-hi els esforços i els diners que facin falta per defensar el nostre sector, que al final és el nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la descongestió del servei públic de justícia

300-00333/15

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la descongestió del servei públic de justícia; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula, per un temps de deu minuts, la diputada Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, conseller, consellers, diputats i diputades. Conseller, avui el nostre grup parlamentari l'interpel·la partint d'una premissa simple però molt important, que és que, quan es treballa i hi han resultats, és de justícia dir-ho i reconèixer-ho. I quan una reforma com la que ha derivat de l'entrada en vigor de la Llei 1/2025 és de fons i amb tanta envergadura, s'ha d'explicar amb calma i amb rigor.

De vegades des d'aquesta cambra se'ns exigeix molt, i és normal que sigui així, però també és bo que siguem capaços de reconèixer quan s'estan fent passes serioses i quan s'està treballant de debò per millorar les coses. Nosaltres no ho hem negat mai, és evident que la justícia necessita continuar guanyant agilitat i capacitat de resposta, però també és cert que fa massa temps que s'arrossegava una pressió important i això va impactar de ple en la gestió dels assumptes, en els temps d'espera i en la càrrega que assumeixen els professionals que treballen als jutjats. Perquè quan la justícia triga massa, la ciutadania en perd la confiança, i aquest distanciament no s'ha de permetre en un servei públic essencial i de primer ordre com és el servei de justícia. I per això avui l'interpel·lem sobre descongestió, però

ho volem fer des d'una mirada constructiva, pensant en com el departament està reforçant el sistema, perquè les dificultats que hi ha ja les coneixem sobradament.

Sovint parlem de col·lapse i congestió, i aquest no és un problema puntual ni limitat a un sol espai, és una realitat que el Govern ha assenyalat com a epicentre del problema i que s'ha d'abordar amb una resposta sostinguda. Per tant, veiem important abordar sis qüestions. La primera és col·lapse i congestió. La segona, la resposta del Govern davant la multireincidència a Barcelona i arreu del territori. La tercera, les passes que ja s'han fet en matèria de millora del sistema de justícia. La quarta, què aportaran els nous pressupostos i la inversió econòmica que té prevista el departament. La cinquena, quin calendari està previst per desplegar totes les mesures. I la sisena, les noves places de jutges i fiscals. I també voldríem parlar de les al·legacions que van fer des del departament quan van ser consultats sobre les noves places.

Pel que fa als passos que ja s'han fet, ja ho hem anat tractant i des del nostre grup ja sap que ho valorem positivament, perquè s'ha treballat en una direcció correcta i amb una voluntat clara de modernitzar el sistema i fer-lo més eficient. Ara bé, com que aquesta transformació és complexa, ens interessa que ens expliqui en quins àmbits s'ha avançat i què és lo que queda encara per desplegar. Perquè, quan hi ha una reforma de fons, és important explicar no només el destí final, sinó també el camí que s'ha anat fent per arribar-hi, i, sobretot, poder veure com el camí recorregut al final es tradueix en una millora concreta per als ciutadans i els operadors jurídics. En aquest sentit, el que demanem no és només una explicació tècnica, sinó també amb un criteri polític. És a dir, quina és la lògica que guia el departament, quines prioritats s'han fixat i com s'està ordenant tot plegat perquè el sistema respongui millor. Perquè una reforma només és útil si impacta directament en els jutjats, en els operadors jurídics i en els usuaris.

I aquí ja comencem centrant un dels punts, per a naltres, centrals d'avui. Parlem dels pressupostos. El Departament de Justícia i Qualitat Democràtica compta amb 1.392 milions d'euros per a aquest 2026, i aquesta xifra és important no només pel seu volum, sinó perquè ha de permetre sostenir aquest canvi. Ens sembla important que ens expliqui com es traduirà aquesta inversió econòmica en millores perceptibles.

En definitiva, com es convertirà en més capacitat de resposta, més recursos humans, millor organització i una justícia que funcioni amb més agilitat. De fet, aquest és un dels punts que més volem remarcar: la inversió econòmica prevista pel departament un cop aprovats els pressupostos.

També li demanem que ens expliqui quines prioritats s'ha fixat el departament, perquè si l'objectiu és descongestionar, la dotació pressupostària ha de traduir-se en places, en suport i en capacitat efectiva d'execució. I aquí també hem de posar en valor que quan es parla del pressupost no estem parlant només de mantenir allò que ja existia, sinó de donar un salt endavant, que ha de servir per reforçar tota l'estructura, però també per donar més confiança a tothom que treballa al sistema. Si el pressupost és sòlid, el desplegament també ho serà. I això és important perquè la reforma no quedi en una declaració d'intencions, sinó que tingui una base material real.

I parlant d'avenços, la notícia que vam conèixer ahir i que per a nosaltres és especialment rellevant és que el Consell de Ministres va anunciar la creació de 500 unitats judicials i 220 places fiscals; 91 unitats judicials i 35 de fiscals que correspondran aquí a Catalunya. A nosaltres ens sembla una decisió important, perquè confirma que calen més recursos humans i perquè reforcen la idea que el diagnòstic fet des de Catalunya era encertat. Si volem descongestionar de debò, cal ampliar la plantilla i cal fer-ho amb criteris ajustats a la realitat del territori. Jo hi insisteixo, perquè, per a nosaltres, esta notícia és rellevant per dos raons. La primera, perquè confirmem que la necessitat era real i que calia actuar. I la segona, perquè demostra que les al·legacions i les demandes que s'havien formulat des de Catalunya tenien fonament i han trobat resposta. I això quan passa és positiu, perquè vol dir que el sistema és capaç d'escoltar, d'ajustar-se i de corregir-se quan cal.

A més, aquesta decisió té un altre valor afegit, que és que el ministeri –ja ho he dit– ha acabat acollint les al·legacions que havia fet el departament conjuntament amb la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I això, des del nostre punt de vista, és molt important, perquè vol dir que s'està treballant amb coneixement de causa i amb una visió territorial. Llavors també mos interessaria molt

que mos faci cinc cèntims de quines al·legacions se van fer, com es van defensar i si inclús se va poder millorar la proposta inicial.

Tot això és un bon exemple de com s'ha de treballar per optimitzar els resultats: treballar conjuntament, perquè això, en definitiva, enforteix el sistema.

També li demanem si ens podria explicar quin desplegament hi ha previst, quines jurisdiccions es reforçaran i, sobretot, com es garantirà que aquest reforç arribi allà on la pressió és més alta. Perquè no es tracta només d'augmentar places, sinó de distribuir-les bé i de fer que tinguin un efecte real en la descongestió.

També ens sembla rellevant saber si algunes d'aquestes places es destinaran a àmbits especialment sensibles com són la multireincidència, la Vido o la infància i l'adolescència, perquè són àrees que requereixen una atenció reforçada, tant per la seua complexitat com per l'impacte directe que tenen sobre les persones, i per això voldríem que ens expliqués com es farà la distribució i quin criteri s'ha prioritzat.

També és molt important la qüestió dels tempos, i per això també li demanem que mos explique quin ritme de desplegament preveu el departament i com s'alinea aquest calendari amb el que acaba d'acordar amb el Consell de Ministres. Si la voluntat és descongestionar, el temps d'execució també ha de formar part del contingut polític de la reforma. I ens sembla rellevant poder saber com se desenvoluparan aquests terminis previstos i quin seguiment hi haurà.

I si les noves places de jutges i fiscals són importants, tant o més ho és també el personal que ha de fer possible que aquestes unitats judicials funcionen amb normalitat. Per això ens interessa que ens expliqui com el departament preveu acompanyar aquest desplegament amb recursos de suport necessaris i amb una organització que permeti que les noves incorporacions siguin efectives des del primer moment. Si volem una justícia més eficient, cal també un sistema que estigui ben preparat per absorbir aquest reforç.

I finalment, també ens genera interès saber quines al·legacions se van presentar i la valoració que en fa vostè ara que el ministeri les ha acceptat, perquè això és un clar exemple de política útil: identificar on hi ha un problema, formular propostes ben fonamentades i aconseguir que siguin escoltades. I en aquest cas ens sembla

rellevant que Catalunya hagi tingut capacitat d'incidir en la distribució final de les noves places.

En resum, conseller, el que avui li volem traslladar és la següent pregunta: què té previst el departament per convertir el pressupost aprovat, la nova distribució de places i el reforç de recursos humans en una autèntica millora del servei de justícia? Ens sembla que aquest és el debat de fons i per això li demanem que ens concreti com executarà la inversió, el calendari que ha previst i com es desplegarà tot plegat amb l'objectiu comú de descongestionar i fer més eficient el sistema de justícia a casa nostra.

I des del nostre grup parlamentari compartim les polítiques desplegades pel departament i volem posar en valor que s'hagin fet passes en la bona direcció. Precisament per això li demanem que ens expliqui amb detall com s'acabarà de consolidar tot aquest camí perquè la justícia guanyi en agilitat, capacitat de resposta i en confiança ciutadana.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora diputada. Li agraeixo la interpel·lació perquè ens permet, d'alguna manera... Som gairebé a l'equador del que és la legislatura. Hem estat en una primera part breu de diagnosi, una altra part de sembrar, i ara comencem, d'alguna manera, a recollir alguna de les qüestions que havíem sembrat, i encara ens queda tota una segona part de legislatura per continuar aterrant i atendre un objectiu que jo crec que era compartit. Alguna vegada ho he dit des d'aquesta mateixa tribuna. Recordo la primera conversa que vaig tenir amb qui en aquell moment era president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el senyor Barrientos, que, parlant una mica dels reptes que teníem per davant, va dir amb bastanta vehemència: «Ja no és temps de diagnosi, és temps de fer teràpia. En la diagnosi ens posarem tots d'acord.» I estic segur que de punta

a punta de l'hemicicle, per diferències, mirades que tinguem, estem molt d'acord en que la justícia està col·lapsada, que la justícia no rutlla prou bé i que, per tant –ho hem de dir amb aquesta claredat–, és menys justa. Com més es triga a tenir una resposta judicial, menys justícia es fa, d'alguna manera.

Per tant, la primera fase de diagnòstic la vam superar amb una certa celeritat i vam anar a la teràpia. I la teràpia tenia diferents peces. Una peça eren les reformes. Ens va venir donada una qüestió, que també ho he dit alguna vegada des d'aquesta tribuna, que cap dels grups parlamentaris que vàrem concórrer a les darreres eleccions al Parlament ho teníem en el programa, que era l'aplicació del desplegament de la 1/2025, que ja estava en tràmit parlamentari, però que no estava aprovada. Es va, afortunadament, aprovar i, per tant, tot el capítol de reformes, amb dificultats, perquè hi són –i la cambra les coneix bé i les hem debatut moltes vegades en aquest hemicicle i en comissió–, en qualsevol cas, s'està aplicant i està donant resultats. Està donant resultats i som i serem transparents amb quin és el rèdit que donen les reformes.

Però ja en origen, i recordo també la primera conversa i em remunto als primers mesos de la responsabilitat al departament, al ministre li vàrem dir molt clarament: reformes sí, són condició necessària, però no són suficients. Calen, a més a més, recursos; recursos materials, recursos humans, recursos tecnològics. I el dia d'ahir el Consell de Ministres va fer un pas rellevant en el que són els recursos. Val a dir que abans d'arribar al dia d'ahir havíem fet tot el que era el desplegament del pla contra la multireincidència a la ciutat de Barcelona, que va comptar amb cinc unitats judicials més. Se n'havien també ubicat tres en un altre àmbit ben diferent, tres unitats judicials noves de violència contra la dona: Lleida, Balaguer, Cervera, una; Vilanova, Vilafranca, l'altra, i Barcelona, l'altra.

Per tant, s'havien fet alguns passos, però el dia d'ahir es concreten, a través d'aquest reial decret, les noves unitats judicials, aquest compromís de noranta-una noves unitats judicials que es desplegaran en els següents termes: a 31 de desembre d'enguany entraran les primeres dinou places judicials, que són aquelles que van al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en concret, una; catorze a l'Audiència Provincial de Barcelona; dos a la de Girona, una a la de Lleida i una a la de

Tarragona. Primera tongada. Segona tongada: 1 de juny del 2027, trenta noves unitats judicials, que són aquelles que van als tribunals d'instància de les capitals de província, que és on hi ha les «pendències» més grans. I tercera tongada, que serà l'1 de novembre del 2027, les quaranta-dues unitats restants. Això és un acord que hi ha entre el ministeri i el Consell General del Poder Judicial, de fer el desplegament d'aquesta manera. Per tant, afectem el conjunt de jurisdiccions, des del Tribunal Superior, audiències i tots els tribunals d'instància. Afectem la totalitat dels territoris, i aquesta és una qüestió que per nosaltres, el Govern de la Generalitat, era molt important. No focalitzar-ho només, com havíem fet fins ara, per la urgència de la multireincidència a Barcelona. I afectem tots els nivells jurisdiccionals, des del TSJ fins als diferents tribunals d'instància. Per tant, això d'alguna manera és positiu. I al costat d'això, les trenta-cinc noves unitats fiscals.

Això anirà suportat sobre promocions, evidentment, més grans, en aquest sentit, a l'Escola Judicial. I deixi'm fer un parèntesi, que en el capítol d'infraestructures saben, o si no ho saben, ho explico, que l'actual Escola Judicial requereix reformes importants. Per tant, hem fet i ja està resolt el seu trasllat. A partir de ja, en el moment que l'Escola Judicial ho cregui oportú, es podrà fer la docència a la Ciutat de la Justícia i, per tant, això ja està..., l'aulari i tota la part d'infraestructura està resolta. Per tant, aquest és l'horitzó que d'alguna manera tenim per davant.

Sí que agraïm la predisposició del ministeri. Nosaltres vam fer les mateixes al·legacions que la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya o ells les mateixes que nosaltres. En qualsevol cas, les vam dialogar i vam escollir en funció d'aquests criteris: equilibri territorial, atendre totes les jurisdiccions i atendre fonamentalment on hi havia el problema, que eren les «pendències». Ens vàrem posar d'acord i això ha set assumit, ha set acceptat, en aquest cas, pel ministeri en el reial decret que va publicar ahir i, per exemple, es crea un nou jutjat de violència contra la dona –i en dic una així de rellevant, n'hi ha moltes altres, d'observacions–, conjuntament entre Badalona i Santa Coloma de Gramenet, que l'havíem demanat feia molt de temps perquè, dissortadament –i aquest «dissortadament» és important–, les xifres donen com perquè hi hagi aquesta nova unitat judicial.

Per tant, hem fet aquest pas en el capítol dels recursos humans en la part de jutges i fiscals, que ha de venir suplementat per la part dels recursos humans que hem de posar com a Govern. I, en aquest sentit, els pressupostos que hem aprovat ja contemplen la possibilitat de la creació de fins a 350 places addicionals de personal, diguéssim, del que depèn de nosaltres, de la Generalitat, de suport per a aquestes places judicials, que es desplegaran al ritme i en paral·lel amb el desplegament de les unitats. Hem de ser honestos: tot i de cop no ho podríem fer. Primera, perquè necessitem tenir tot aquest altre personal i, segona, que hi ha un aspecte no menor: tot això té un impacte també en els equipaments, en les infraestructures i, per tant, aquí també tenim un pla d'inversions que està contemplat i que va d'acord amb aquest creixement d'unitats judicials arreu del país, del qual ja li facilitaré les xifres d'inversions per tal de poder, en definitiva, atendre aquests creixements judicials: les noves unitats, les oficines... Ja li'n donaré la xifra, perquè ara..., és una inversió addicional de 4 milions d'euros per a adequació d'espais per atendre aquests nous jutjats, dintre, evidentment, d'aquest any.

Per tant, recursos humans, recursos materials en l'adequació d'infraestructures, tot l'àmbit tecnològic, perquè a ningú se li escapa que un dels elements que contribueixen a generar aquestes «pendències», i no pas menor, és la manca de digitalització, particularment en l'àmbit del penal. I això també és una qüestió a la que fem front en el pressupost d'enguany i amb un horitzó plurianual, que entre el 2026 i el 31, doncs, ens permet fer una inversió de 34,3 milions d'euros, a raó de 9,8 per al 27, 7,7 per al 28, 5,4 per al 29, per a l'any 30, 5,1 milions i 6,3 el 2031, per atendre tot aquest àmbit de digitalització.

Per tant, reformes, sí –1/2025 en marxa–; recursos humans, sí, i recursos materials en infraestructures i en digitalització, i també..., això és un aspecte que ens ha acompanyat al llarg de tota la legislatura, en aquesta primera part, que és diàleg, diàleg amb totes les parts. Diàleg, en primer lloc, amb el ministeri, perquè és qui, al capdavant, està instrumentant, doncs, les noves places; diàleg amb el Consell General del Poder Judicial quan s'ha escaigut; diàleg, sobretot en el cas de l'Escola Judicial; diàleg amb la Sala de Govern del Tribunal Superior, i molta escolta activa, deixin-m'ho dir així, doncs, amb els presidents de les audiències provincials i de tots els tribunals d'instància que hem anat parlant.

Si anéssim al ritme que s'han creat les places judicials els últims deu anys, que se n'han fet seixanta-cinc, tardaríem catorze anys a tenir les noranta-una places judicials que tindrem en catorze mesos. I a mi em sembla una dada gràfica i reveladora. És un esforç important, però també hem de ser honestos: no de la nit al dia girarem una situació d'un col·lapse monumental que tenim a la justícia. En qualsevol cas, tindrem més recursos i això ens permetrà fer..., doncs, agilitzar la justícia i, en definitiva, fer el servei públic de justícia més eficient i més útil, que creiem que és, d'alguna manera, l'encomana que ens ve donada i l'objectiu principal en aquesta legislatura, que la vàrem començar expressant, davant de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica, que la paraula, el mot d'ordre en l'àmbit de la justícia era la descongestió.

Per tant, el pas que vàrem fer ahir –en el butlletí oficial de l'Estat hi ha calendaritzades aquestes noranta-una unitats judicials– ens permet fer un pas de gegant, que és condició també necessària, encara que no suficient; haurem d'anar avançant. En qualsevol cas, agrair a totes les persones que, d'alguna manera, això ho han fet possible.

Hem sembrat al llarg d'aquesta primera part de legislatura, comencem a recollir-ne els fruits i continuarem recollint fruits i continuarem sembrant, perquè els reptes de la justícia no comencen i acaben aquí, però sí que empenyem un dels més importants, que és resoldre les «pendències», fer una justícia més àgil, que vol dir més propera, més amable i més útil, un millor servei públic de la justícia al conjunt de la ciutadania.

Gràcies, senyor president.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i dos minuts.